

Aprilie | Nr. 2 | 2019 | Seria VI
Revista Colegiului Național „Spiru Haret”,
București
FONDATĂ ÎN 1923
ISSN 2065-4308

din cuprins...

- *Probleme de etică din opera lui Spiru Haret în contextul actual* p. 4
- *Colocviile Haretiana, 2019* p. 12
- *Interviu: prof. dr. Ion Victor BRUCKNER* p. 17
- „A fi sau a nu fi... profesor“ p. 20
- *Interviu: Charlie BAUDOUIN* p. 25
- *30 de ani de la căderea comunismului...* p. 30
- *Proiectul DreamBox* p. 33
- *Vlăstarii merituoși* p. 37
- *Mara DRAGOMIR: Premiul III la NASA Space Settlement Contest* p. 39
- *Interviu: Teodora COMAN* p. 40
- *Proiect: Spiru... în versuri* p. 42
- *O zi din viața unui spirist: concurs de scurt-metraje* p. 48
- *Pauza de lectură* p. 51
- *Proiect: Blind-Date-With-A-Book!* p. 55
- *Vlăstarul sportiv* p. 71
- *Reportaj: Egiptul* p. 73
- *IT&GAMING* p. 75

Coordonator: prof. Alexandru Constantinescu
Redactor-șef: prof. Corina Buzoianu
Coordonator echipa de traducători
în limba engleză: prof. Diana Tivdă

Vlăstarul

ART & DESIGN:	Anda Diaconescu Alexandra Burghilea Corina Buzoianu
PR:	Anda Diaconescu Sabina Dorobanțu
REDACTORI:	Andrei Teodoru Daria Pană Anastasia Mareș Cristi Ducu Jr. Robin Svemer Jessamine Murdzek Antonia Dumitru Alexandra Burghilea Iulia Costache Teodora Bercea Ana Topor Ioana Cristina Anghel Iman-Belkis Gemaledin
COLABORATORI:	prof. Ioana Dumitru prof. Dana Sburlan prof. Victoria Mihalcea prof. Liana Hera
CORECTURĂ:	Corina Buzoianu Alexandru Constantinescu
FOTO:	Teodora Crăciun Alexa Boboc Ilinca Smochină
ADMIN SITE	Răzvan Velciu
REVISTĂ:	Tiberiu Deac
PRINTARE:	Veronica Diaconu Andreea Măinea
COPERTA I: (foto)	Mira Amarandei, <i>Evadare din nonculoare</i>
COPERTA II: (foto)	Mira Amarandei, <i>Portret</i>

PUBLICAREA ACESTEI REVISTE S-A REALIZAT CU SPRIJINUL A.P.P.A - C.N.S.H.B. (ASOCIAȚIA PĂRINȚILOR, PROFESORILOR ȘI ABSOLVENȚILOR DIN C.N. „SPIRU HARET”, BUCUREȘTI)

NOTA REDACȚIEI: responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor revine exclusiv autorilor

Monografie

Așa cum anunțăm în numărul precedent al revistei „Vlăstarul“, intenția actualii echipe de redacție este aceea de a realiza monografia acestei publicații școlare. Și nu e puțin lucru. În absența unei monografii a liceului, grupul de lucru va avea și sarcina de a surprinde, în paginile lucrării, aspecte din viața liceului. Termenul de realizare preconizat este luna decembrie a anului 2023. Și ce zi ar putea fi mai nimerită pentru lansarea ei, decât ziua sfântă când „Vlăstarul“ a prins viață: 25 Decembrie (1923).

Primii pași au fost realizați, astfel:

1. pe data de 25 februarie, 2018, a fost lansat apelul, via e-mail, pentru constituirea grupului de lucru; termen indicat: 10 martie 2018;

2. pe data de 29 martie, ora 13.30, în sala mare a bibliotecii liceului, s-a desfășurat prima întâlnire, la care au participat doamnele profesoare: Valentina Bilcea (istorie), Ioana Dumitru, Victoria Mihalcea, Liana Hera, Corina Buzoianu (limba și literatura română) și domnul profesor Alexandru

Constantinescu (matematică). De asemenea, au anunțat intenția implicării în acest demers doamna profesoară Ștefania Ciobanu (limba și literatura română) și domnul profesor Doru Dumitrescu (istorie);

3. în perioada 15 martie - 3 aprilie 2019, domnul profesor Alexandru Constantinescu a completat inventarul revistei „Vlăstarul“, din biblioteca liceului, cu numere lipsă, în copie, existente la Biblioteca Academiei.

4. s-a convenit asupra unei structuri obișnuite pentru acest tip de lucrare, fără însă a pierde din vedere ceea ce conferă unicitate „Vlăstarului“: afirmarea, în paginile sale, a unor liceeni care, ulterior, au avut un important cuvânt de spus în cultura românească.

Nădăjduim ca, în numărul următor, să publicăm primele pagini ale monografiei, ce vor acoperi perioada 1923-1943.

Probleme de etică
din opera lui
SPIRU HARET
în contextul
actual
(fragment)

Foto. www.zf.ro

lucrare prezentată în cadrul
Simpozionului Național
Colocviile Haretiana,
2019

prof. Corina BUZOIANU
prof. Alexandru CONSTANTINESCU

Colocviile Haretiana reprezintă, alături de Ziua Absolventului (12 decembrie a fiecărui an), o parte a patrimoniului organizațional al Colegiului Național „Spiru Haret” din București. Inițiativa acestui demers i-a aparținut domnului profesor Adrian Pascu, director al liceului în perioada 1993-2006, gândit ca un omagiu adus reformatului învățământului românesc: Spiru Haret. Este motivul pentru care *Colocviile Haretiana* s-au desfășurat pe data de 15 februarie (ziua de naștere a acestuia). „Fără a avea pretenția unor veritabile colocvii, manifestările desfășurate în această zi de sărbătoare dau prilejul dascălilor și elevilor liceului nostru să dezbată pe marginea unor subiecte științifice sau culturale [...]”.¹

Anul acesta, *Colocviile Haretiana* îmbracă forma unui simpozion național, destinat exclusiv participării cadrelor didactice. Provocarea lansată de *Simpozionul Național Colocviile Haretiana*, organizat de Colegiul Național „Spiru Haret”, în parteneriat cu Casa Corpului Didactic, București, cu privire la *Etica și rolul valorilor morale în școala românească de astăzi* ne-a îndreptat atenția, inevitabil, spre opera² lui Spiru Haret (1851-1912). Din mai multe motive. În primul rând, pentru că, fiind Ministru al Instrucțiunii Publice și Cultelor, la începutul secolului XX, era vădit preocupat de ethosul didactic, considerând că educația morală reprezintă (sau ar trebui să reprezinte) prioritatea învățământului românesc. Apoi, pentru că problemele semnalate sunt de o actualitate surprinzătoare, Spiru Haret indicând, cu precizie (de matematician, am zice), aspecte deficitare în activitatea didactică, ce vizează, înainte de toate, o anume conștiință morală a dascălului. Nu în ultimul rând, sunt indicate, punctual, măsuri ameliorative. Totuși, există un neajuns ce a cauzat indiferență față de ideile reformatoare ale lui Spiru Haret: absența sistematizării acestor idei, multe dintre ele fiind reluate de nenumărate ori în volumele apărute.

¹ <http://www.cnsnb.ro/colocviile-haretiana>;

² Ne referim la volumele apărute în anul 2009 la editura Comunicare.ro, unele dintre ele indicate în lista bibliografică a prezentei lucrări;

O replică peste timp cu privire la normele deontologice pentru personalul didactic o constituie *Codul-cadru de etică al personalului didactic din învățământul preuniversitar*, recent aprobat printr-un ordin emis de ministerul de resort, asupra căruia vom reveni. O remarcă se impune: deși conține dispoziții cu privire la comportamentul profesorilor în cadrul instituțiilor de învățământ preuniversitar, acestea sunt, de multe ori, interpretabile, din cauza insuficienței explicitării a termenilor. Or, e cert: *interpretatio cessant in claris*.

O altă deosebire față de abordările etice haretiene constă în absența, după cum vom vedea, a unor măsuri de ameliorare, a unor soluții clare de remediere.

De aceea ne propunem ca, prin demersul de față, să evidențiem actualitatea gândirii lui Spiru Haret, având convingerea că va constitui punctul de plecare al unor dezbateri finalizate cu soluții concrete la problemele de etică ale învățământului actual.

Foto: wikipedia.org

De la morală la etică

Orice investigație a rolului pe care valorile morale îl joacă în școala contemporană trebuie să pornească de la o delimitare limpede a sferei semantice a termenilor *morală*, respectiv *etică*. Primul termen trimite la dimensiunea pragmatic - comportamentală a binelui moral, rezultată din înțelepciunea cutumiară; sau, altfel spus, „constituie aplicarea regulilor universale în circumstanțele particulare acțiunii omenești”³. Secole la rând, viața societăților din vechime a fost ghidată de respectarea cu strictețe a unor norme morale, transmise din generație în generație, ce reglementau relațiile dintre membrii comunităților respective. *Morală* are, pe de altă parte, și conotații subiective, constituind un set de valori individuale ce depind, în multe cazuri, de modul în care individul percepe existența și se raportează la cei din jur. Acțiunile săvârșite în spiritul binelui moral conduc, în timp, la formarea respectului de sine al oricărui individ: „respectul de sine se bazează pe convingerea că există activități pe care suntem capabili să le efectuăm extrem de bine și în virtutea cărora viețile noastre pot fi considerate meritorii [...]”⁴.

O definiție pertinentă a moralității, văzute ca antidot al pornirilor egocentrice, o formulează Jonathan Haidt care, în urma unui demers analitic riguros, propune sintagma *sisteme morale*: „seturi întrepătrunse de valori, norme, practici, identități, instituții, tehnologii și mecanisme psihologice evolute, care conlucrează pentru a suprima sau a regla egocentrismul și pentru a facilita funcționarea societăților cooperante.”⁵

În schimb, cel de-al doilea termen, *etica*, denumește un domeniu de cercetare al filozofiei, al cărui obiect de studiu îl alcătuiesc norme specifice de conduită în diverse contexte socio-profesionale. Etica, prin urmare, este o „teorie, o cercetare a principiilor acțiunii umane deliberate”⁶. Este consecința firească a evoluției societății omenești, ce a dus la necesitatea de a statua anumite principii de conduită, în special în sfera relațiilor de la locul de muncă. Însă complexitatea interrelaționărilor umane creează situații pe care normele etice nu le prevăd. Este momentul în care valorile morale vor călăuzi acțiunile omenești.

Codul-cadru de etică pentru învățământul preuniversitar

La data de 30 august 2018, *Codul-cadru de etică al personalului didactic din învățământul preuniversitar* era aprobat prin Ordinul Nr. 4831, intrând în vigoare în luna octombrie, la data publicării în *Monitorul Oficial*. Documentul este structurat în trei capitole, astfel:

- **Capitolul I – Dispoziții generale** (art. 1-3) – cuprinde precizări referitoare la domeniul de aplicare și la obiectivele urmărite;
- **Capitolul II – Valori, principii și norme de conduită** (art.4 -10);
- **Capitolul III – Dispoziții finale** (art. 11-14).

Câteva constatări:

1) Deși există trimitere la Legea nr. 477/2004 privind *Codul de conduită a personalului contractual din autoritățile și instituțiile publice*, în care sunt definiți termeni precum: *profesionalism, imparțialitate*

³ *Enciclopedia de filosofie și științe umane*, București, ALL EDUCATIONAL, 2004, p. 301;

⁴ Singer, Peter, *Tratat de etică*, Iași, Polirom, 2006, p. 503;

⁵ Haidt, Jonathan, *Mintea moralistă: de ce ne dezbină politica și religia?*, București, Humanitas, 2016, p. 333;

⁶ *Idem*;

și nediscriminare, integritate morală, cinste și corectitudine, deschidere și transparență, interes public, considerăm că ar fi fost utilă explicarea acestor termeni și în prezentul cod, în special pentru cadrele didactice debutante care, aflându-se la început de drum, nu cunosc hățișurile legislative și nu au deprins arta de a scotoci prin ele în vederea clarificării unor aspecte.

2) Unii termeni/sintagme precum: *independență și libertate profesională, autoexigență în exercitarea profesiei, procesul de perfecționare a caracterului democratic al societății, favoritismul, respectarea demnității* nu sunt explicați/e nici în actele normative ce stau la baza *Codului - cadru de etică*, nici în cuprinsul documentului. Să analizăm, spre exemplificare, cazul termenilor *autoexigență și demnitate*. Pentru unii profesori, autoexigență înseamnă predarea integrală a conținuturilor din programa școlară, respectarea timpului integral de lucru, parcurgerea unor/diferitelor etape privind formarea continuă. În alte cazuri, autoexigența poate viza doar unul dintre aspectele menționate sau altele, suplimentare (desfășurarea de activități extrașcolare, crearea unui model comportamental pentru elevi prin exemplul personal etc.). În consecință, elaborarea unui set de subindicatori, care să permită măsurarea gradului de autoexigență, sporind astfel capacitatea cadrului didactic de a-și raporta comportamentul la cerințele unui stil didactic exigent, ar fi fost mai mult decât utilă.

Demnitatea... Asociația Profesorilor Finlandezi (OAJ 2006) consideră demnitatea umană piatra de temelie a edificiului valoric pe care se fundamentează sistemul educațional din această țară. Valorile sunt precizate și definite clar. Iată un exemplu: „Demnitatea înseamnă respect pentru umanitate. Profesorii trebuie să respecte fiecare persoană, indiferent de sex, orientare sexuală, aspect, vârstă, religie, stare socială, origine, opinii, abilități și realizări.”⁷ Respectarea cu strictețe a acestui principiu elimină comportamente deviate precum: discriminarea, umilirea, abuzul.

3) *Articolul 14 din Codul – cadru de etică* dispune că: „Încălările prevederilor prezentului cod reprezintă abateri disciplinare și se sancționează conform legislației în vigoare”. Menționăm faptul că încălcarea unor dispoziții ale prezentului cod, cum ar fi: art. 8, lit.e) „prevenirea oricărei forme de hărțuire, discriminare a personalului didactic și a beneficiarilor direcți ai educației”, reprezintă mai mult decât abatere disciplinară, intrând sub incidența art. 208 din noul *Cod Penal*. Exemplul nu e singular. Care lege se aplică în acest caz? Prevalează *Codul Penal* sau se ia în considerare principiul *specialia generalibus derogant*? (principiu juridic care implică faptul că norma specială e cea care derogă de la norma generală și că norma specială este de strictă interpretare la cazul respectiv).

De aceea, credem că ar trebui precizate măsuri sancționatorii pentru fiecare încălcare a dispozițiilor prezentului *Cod*, știut fiind faptul că informarea oamenilor cu privire la pedeapsă are caracter preventiv (ideea datează încă din anul 1764 și îi aparține lui Cesare Beccaria, reprezentant al Iluminismului italian, în lucrarea *Despre infracțiuni și pedepse*).

PROBLEME ACTUALE DE ETICĂ HARETIANĂ

Ideile lui Spiru Haret despre conduita profesorilor sunt răspândite în toate volumele sale, în tonalități diverse: de la cea sobră, oficială, la cea ironică, uneori discursul căpătând accente acuzatoare la adresa celor care încalcă normele etice. Importanța pe care o acorda Ministrul Instrucțiunii Publice și Cultelor acestui aspect se fundamenta pe o constatare simplă: în absența moralității, profesorul nu poate face educație, nu poate pregăti elevii pentru viață: „Adevăratul curs de morală trebuie să se facă nu prin precepte debitate de pe catedră și de un singur profesor ci, cât trăiește, copilul trebuie să fie cuprins într-o atmosferă de moralitate din care să nu iasă niciun moment. În școală, tot învățământul trebuie îmbibat de dânsa.”⁸

⁷ <https://www.oaj.fi/en/education/ethical-principles-of-teaching/teachers-values-and-ethical-principles>;

⁸ Haret C., Spiru, *Operele lui Spiru C. Haret* (vol.I: *Oficiale: 1884-1888, 1897-1899*), București, Comunicare.ro, 2009, p. 221;

„Conduita profesorilor, regula din școală, au o influență enormă asupra moralității școlarilor“

Mai mult: Spiru Haret subliniază relația direct proporțională dintre responsabilitatea dascălului, moralitatea ireproșabilă a conducerii și performanțele elevilor: „În care școală sunt școlarii mai disciplinați, mai modești, mai lucrători decât acolo unde profesorii își împlinesc cu exactitate datoria, unde administrațiunea e dreaptă și fără slăbiciune?“ Prin urmare, raționamentul nu putea duce decât spre o singură concluzie: „Conduita profesorilor, regula din școală au o influență enormă asupra moralității școlarilor“.⁹

O problemă deontologică semnalată de Spiru Haret, dar care astăzi ar putea face obiectul unor articole din *Codul Muncii* (Art.39, de pildă), o constituia/e obiceiul unor dascăli de a nu parcurge integral conținuturile prevăzute de programele școlare ale fiecărei discipline. Acestuia i se adăuga altul: acela de a întârzia la ore sau de a părăsi sala de curs cu câteva minute bune înainte de a se suna, reducând astfel timpul de predare-învățare cu mai mult de jumătate decât cel prevăzut de lege. „Este la unii un dispreț al legii și regulamentelor, al dispozițiilor și ordinelor ministeriale [...]. Iacă exemple: programele, bune, rele, tot cuprind prescripțiuni care au putere de lege; câți sunt cei care le observă cu fidelitate? Mai puțin de jumătate. Printre ceilalți sunt unii care fac câte a patra sau a cincea parte din materia prescrisă. Unii își permit a trece părți întregi din programă din o clasă în alta, fără măcar a preveni pe cineva“.¹⁰

Spiru Haret consideră esențială, pentru calitatea învățământului, parcurgerea integrală a programei școlare: „ce-i mai esențial pentru o școală decât executarea programelor? Legea însăși (art. 395) este foarte severă asupra acestui punct; ea pedepsește cu suspensiunea pe cel care s-a făcut de trei ori culpabil de neaplicarea programei.“ Spiru Haret este ferm în privința aceasta, recomandând: „să se aplice fără cruțare art.395 celor neglijenți sau recalcitranți“.

⁹ Haret C., Spiru, *Operele lui Spiru C. Haret* (vol.I: *Oficiale: 1884-1888, 1897-1899*), București, Comunicare.ro, 2009, p. 221;

¹⁰ Haret C., Spiru, *Operele lui Spiru C. Haret* (vol.I: *Oficiale: 1884-1888, 1897-1899*), București, Comunicare.ro, 2009, p. 178;

Un alt aspect semnalat de Spiru Haret avea în vedere diminuarea timpului de lucru cauzat de întârzierea la ore: „[...] recreațiunile scăzute din orele de clase și pentru lecțiunile pe care unii profesori știu să le reducă la 15 sau 20 de minute, prin intrarea târziu în clasă și ieșirea înainte de vreme.”¹¹ Acestuia i se adăuga și obiceiul de a reduce durata unui semestru cu câteva zile, înainte și după vacanțele școlare: „la fiecare vacanță, e știut că se încetează lecțiile cu două, trei zile înainte de termen și uneori se încep cu două, trei zile mai târziu decât trebuie”. Măsurile pe care le propune Spiru Haret sunt drastice: reținerea din salariu sau chiar chemarea în instanță, admitând, totuși, valoarea lor reparatorie limitată. În schimb, e de părere că „[...] îndreptarea cea mai mare o va aduce numai tactul și energia directorilor.”¹² În acest sens, Ministrul Instrucțiunii Publice și Cultelor de la acea vreme avansează o propunere interesantă privind condicele de prezență. Constată că acestea sunt semnate de către toată lumea, fără posibilitatea de a oferi detalii cu privire la timpul efectiv petrecut în sala de curs, motiv pentru care recomandă

condica-repertoriu, „în care fiecare catedră să aibă partida ei, compusă din un număr suficient de pagini pentru a conține semnăturile profesorilor respectivi în timp de un an. Iată un model de dispozițiune ce ar avea fiecare pagină” (Figura 1). Concluzia lui Spiru Haret în fața acestor comportamente este pe cât de justă, pe atât de tristă: „Școala trebuie să fie, mai presus de toate, școală de moralitate și profesorii, care dau chiar ei exemple de nedisciplină și de dispreț al legilor și datoriiilor lor, sunt nedemni de înalta misiune ce li s-a încredințat”.¹³

Nu putem să nu remarcăm faptul că actualul *Cod – cadru de etică* nu prevede nimic cu privire la acest obicei (deși el nu a dispărut). Prezența unor termeni precum: *autoexigență, profesionalism, independență și libertate profesională*, în lipsa explicitărilor, nu rezolvă problema.

¹¹ Haret C., Spiru, op. cit., p. 178;

¹² *Idem*;

¹³ Haret C., Spiru, op. cit., p. 179;

Am menționat anterior că, deși sunt precizate îndatoririle personalului didactic cu privire la conduita profesională, nu există decât o singură dispoziție cu privire la măsurile sancționatorii în cazul nerespectării prevederilor prezentului Cod: „ART. 14: Încălcărilor prevederilor prezentului cod reprezintă abateri disciplinare și se sancționează conform legislației în vigoare”, fără a se indica explicit cui revine sarcina de a aplica eventuale măsuri disciplinare și nici în ce ar consta ele. Firește, *Legea Educației Naționale, Codul Muncii și Legea nr. 477/2004 privind Codul de conduită a personalului contractual din autoritățile și instituțiile publice* statuează astfel de măsuri. Pe de altă parte, în vremea în care Spiru Haret era Ministrul Instrucțiunii Publice și Cultelor, nu exista un „cod de etică”, dar sancțiunile prevăzute de lege erau cât se poate de clare, uneori chiar extrem de severe și de nedrepte [...].

În plus, atrage atenția o propunere legislativă din anul 1886, apreciată de Spiru Haret, dar nevotată. Autorul acesteia recomanda înființarea unor „comisii de judecată” (un echivalent al comisiei de etică și disciplină actuale), formată din „rectorul universității” (n.r.: *al școlii*) și, surprinzător, „doi membri de la Curtea de Apel (pentru cursul primar), respectiv de la Curtea de Casație.

„Condica-repertoriu”

1884-1886
Limba latină, clasă I, a II-a și a III-a.
Profesor: Dⁿ N. N. de la 1 septembrie până la 25 ianuarie;
Dⁿ P. P. de la 26 ianuarie până la 30 ianuarie.

Zile și ore de curs:
Clasa I: luni, miercuri, vineri, sâmbătă, 8-9.
Clasa a II-a: marți, joi, vineri, sâmbătă, 9-10.
Clasa a III-a: marți, joi, sâmbătă, 10-11.

Luna	Data lunii	Ziua	Ora	Clasa	Semnătura Profesorului	Observațiile directorului
Octombrie	23	marți	9-10	II	N. N.	Însoțit la 9 ore 13 m.
Octombrie	23	marți	10-11	III	N. N.	Însoțit la 10 ore 48 m.
Octombrie	24	miercuri	8-9	I		Absenț, bolnă

Indicațiunile din capul paginii se vor pune numai la pagina începătoare a partidei anuale a fiecărei catedre.
În orele de absență, directorul va acoperi locul rezervat semnăturii cu două trăsături transversale, pentru a nu se mai putea semna acolo.

Figura 1

(pentru cursul secundar)¹⁴. Justificarea prezenței deopotrivă a unor reprezentanți ai învățământului și a unor membri din aparatul juridic era fundamentată pe certitudinea aplicării unor măsuri disciplinare echitabile: „ar fi asigurat împărțirea dreptății în mod care să nu lase nimic de dorit“. Sigur că înființarea unor asemenea comisii în învățământul preuniversitar actual nu intră în discuție, existând prevederi clare, în acest sens, în *Legea Educației Naționale* care, coroborate cu art. 247-252 din *Codul Muncii*, numesc măsurile sancționatorii pentru abaterile disciplinare și pe cei imputerniciți să le aplice. Credem, totuși, că actualul *Cod-cadru de etică* ar fi trebuit să includă, în cuprinsul său, o sistematizare a acestor dispoziții, în vederea transparentizării actului decizional cu privire la o posibilă abatere disciplinară cauzată de încălcarea normelor de conduită. Mai mult, încălcarea unor dispoziții prevăzute la art. 5-9 ale *Codului-cadru de etică* intră fie sub incidența *Codului Civil*, fie sub aceea a *Codului Penal*, de aceea era necesară o detaliere a sancțiunilor pentru fiecare încălcare a acestora.

Asemenea dispoziții, existente astăzi, erau cuprinse în *Legea asupra învățământului secundar și superior din 23 martie 1898*¹⁵, din vremea mandatului de Ministru al Instrucțiunii Publice și Cultelor al lui Spiru Haret. De pildă, Art. 43 numește „crime“ și „delicte“ următoarele: „fals, furt, înșelăciune, abuz de încredere, calomnie, mărturie mincinoasă, atentat la bunele moravuri, delapidare de bani publici [...]“. Sancțiunea pentru asemenea fapte era una cât se poate de clară: „încetează a face parte din corpul didactic profesorii și maiștrii condamnați pentru crime sau pentru delictelor următoare: fals [...]“¹⁶. În *Codul – cadru de etică* apar unele dintre aceste fapte, dar ele sunt numite, fără deosebire, „abateri disciplinare“.

Un alt articol din legea amintită își are corespondent în *Codul – cadru de etică* actual. Este vorba despre Art. 5, lit. b), alin. (iv), care statuează că sunt interzise „meditațiile contra cost cu beneficiarii direcți ai educației de la formațiunile de studiu la care este încadrat“. În legislația haretiană din 1901, se regăsește aceeași dispoziție (Art. 41), cu deosebirea că meditațiile nu erau interzise numai în cazul elevilor de la clasă, ci interdicția viza toți elevii din școala respectivă.

Un aspect înfierat de Spiru Haret, inexistent în actualul *Cod – cadru de etică*, îl constituie imixtiunea politicului în viața școlii. Remarcile ministrului sunt extrem de acide la adresa dascălilor implicați politic, evidențiind pericolul pe care aceștia îl reprezintă pentru elevi: „[...] cum vor conduce ei (n.r. *copiii*) treburile țării, când de la profesorii lor ei vor fi căpătat exemple din care să învețe că minciuna și injuria sunt nedespărțite de îngrijirea afacerilor publice [...] În politică se vede că sunt permise unele lucruri care în viața zilnică sunt considerate ca lucruri necinstite și dezonorătoare...“¹⁷.

Nu în ultimul rând, atrage atenția, în *Codul-cadru de etică*, Art. 5, alin. (iii), conform căruia conduita profesorului asigură: „protecția fiecărui beneficiar direct al educației, prin sesizarea oricărei forme de violență verbală sau fizică exercitate asupra acestuia, a oricărei forme de discriminare, abuz, neglijență sau de exploatare a acestuia“. În viziunea haretiană, un comportament al cadrului didactic ce încalcă acest principiu constituie cea mai gravă abatere disciplinară: „O asemenea purtare (n.r.: *de a insufla elevilor atitudini discriminatorii, de ură și dispreț față de cei din jur*) ar fi negațiunea deplină a chemării profesorului și ar constitui, din partea lui, cea mai gravă abatere de la datoria lui de profesor“. Legislația actuală sancționează grav acest comportament, plasându-l în categoria infracțiunilor contra ordinii și liniștii publice.

¹⁴ Haret C., Spiru, *Operele lui Spiru C. Haret* (vol.VIII: *Polemice și politice: 1905-1907*), București, Comunicare.ro, 2009, p. 178;

¹⁵ *Legea asupra învățământului secundar și superior din 23 martie 1898, cu modificările introduce prin legea promulgată cu decretul regal nr. 2727 din 9 iulie 1901*;

¹⁶ Haret C., Spiru, *Operele lui Spiru C. Haret* (vol.III: *Oficiale: 1907-1910*), București, Comunicare.ro, 2009, p. 133;

¹⁷ Haret C., Spiru, *Operele lui Spiru C. Haret* (vol.III: *Oficiale: 1907-1910*), București, Comunicare.ro, 2009, p. 196-203;

Concluzii

În ciuda eforturilor autorităților de a combate derapajele deontologice din învățământ, se pare că, în unele privințe, pași importanți nu s-au realizat. Confruntarea ideilor din opera lui Spiru Haret cu dispozițiile Codului – cadru de etică și cu realitatea din școli evidențiază necesitatea regândirii sistemului, cu accent pe formarea copiilor în spiritul valorilor morale: „Eu consider că principala datorie a școalei este să dea educația morală și pun pe al doilea plan pe cea intelectuală”.¹⁸

Pentru aceasta, comportamentul dascălilor trebuie să fie, în primul rând, unul moral, în acord cu normele etice, deoarece fenomenul „contagiunii morale” e o certitudine: elevii își imită profesorii: „Pentru aceasta, exemplul profesorului însuși este cel mai bun mijloc de educație”.¹⁹ În absența unor principii morale sănătoase care să ghideze comportamentul zilnic al tuturor, viitorul societății românești este unul sumbru.

O radiografie a ceea ce se întâmplă astăzi în învățământ o realizează cotidianul *Adevărul* care, în luna octombrie a anului trecut, publica un articol pe cât de realist, pe atât de tulburător: *Studiu: românii, convertiți la corupție încă din școală*, a cărui concluzie întărește opinia noastră: „Până când nu vom reforma sistemul educațional, nu cred că vom avea o schimbare de substanță în școala românească și, implicit, în politică”.²⁰

¹⁸ Haret C., Spiru, *Operele lui Spiru C. Haret* (vol.V: *Parlamentare: 1901-1904*), București, Comunicare.ro, 2009, p. 65;

¹⁹ *Idem*, p. 195;

²⁰ Iosip, Florinela, *Studiu: românii, convertiți la corupție încă din școală*, în *Adevărul*, nr. 8030, marți, 30 octombrie 2018.

CONTAGIUNEA MORALĂ:

„exemplul profesorului însuși este cel mai bun mijloc de educație”
(Spiru Haret)

Colocviile

HARETIANA

Simpozion Național

Ediția I, 2019

COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”
ÎN PARTENERIAT CU
CASA CORPULUI DIDACTIC,
BUCUREȘTI

prof. Dana SBURLAN

Colocviile Haretiana: un nou început

prof. Dana SBURLAN

Foto: Jessamine Murdzek, 9 F

Data de 15 februarie face parte din cultura instituțională a colegiului nostru, fiind ziua în care îl omagiem pe patronul liceului, omul de știință Școalei - Spiru Haret, acel vizionar curajos, care a reușit să pună „societatea în ecuație”. În această zi, colegiul nostru a organizat prima ediție a Simpozionului Național *Colocviile Haretiana*, în colaborare cu Casa Corpului Didactic, București, și ISMB. Tema din acest an, *Etica și rolul valorilor morale în școala românească de astăzi*, s-a constituit într-un remarcabil dialog al continuității. Prin organizarea acestui eveniment, se reafirmă menirea acestei instituții de învățământ de a-și oglindi ființa, cultura și de a deschide o nouă filă a istoriei școlii. De remarcat complementaritatea dintre *Ziua Absolventului*, dedicată elevilor și foștilor elevi ai liceului, cu *Simpozionul*, dedicat profesorilor, care vine să întărească un etos cu totul particular al acestui așezământ de educație. Activitate științifică, de ținută academică, Simpozionul Național *Colocviile Haretiana* este o bună ocazie de

popularizare a unor exemple de bune practici, pe teme care, anual, vor reflecta atât frământările și dilemele noastre, ale profesorilor, dar și problemele stringente cu care se confruntă Măria Sa, sistemul de învățământ. Încă de la prima sa ediție, evenimentul și-a căpătat, prin implicarea doamnei profesoare Sanda Amarandei (educație plastică), o siglă de un design cu totul special, prin elementele sale grafice inspirate.

Simpozionul a devenit prilej de analiză și dezbateră a recentului *Cod de etică*, evenimentul acoperind domenii importante precum: promovarea valorilor morale și a atitudinilor civice în și prin educație, respectul față de lege și importanța relației școală-familie-comunitate. Desfășurat în două sesiuni moderate de doamnele profesoare Dr. Camelia Săpoi (limba română) și Dr. Cristina Ștefan (discipline socio-umane), evenimentul a creat un context de înaltă ținută, în care au fost dezbătute și prezentate 24 de lucrări, extrem de interesante prin problematica adusă în discuție și impresionantă prin calitatea științifică și de cercetare.

Lucrările simpozionului, prezentate de profesori din București și din țară, au abordat opinii dintre cele mai diverse, referitoare la importanța valorilor și a eticii în educație. Simpozionul a demarat cu prezentarea plină de forță și de substanță a lucrării intitulate: *Probleme de etică din opera lui SPIRU HARET în contextul actual*. Doamna profesoară Corina Buzoianu (limba română) și domnul director adjunct Alexandru Constantinescu (matematică) au izbutit să emoționeze audiența prin punerea în valoare a ideilor marelui om de cultură, aducând ca dovadă facsimile din lucrările sale. Ideile lui Haret, de o tulburătoare profunzime, ar putea și azi călăuzi pe cei care încearcă să reformeze (serios) sistemul de învățământ.

Tot despre cultivarea valorilor și importanța acestora în viziunea lui Haret, a vorbit și doamna profesoară Dr. Cristina Ștefan, în lucrarea *Catedra de morală în viziunea educativă a lui Spiru Haret*. Punctul de vedere al unui director de liceu în ceea ce privește rolul eticii în luarea deciziilor care pot afecta persoane și un întreg sistem a fost prezentat în lucrarea doamnei director Mariana Comăniță (educație muzicală) - *Etică și integritate în managementul educațional*. Pe parcursul discuțiilor,

ocazionate de ideile cheie ale lucrărilor, au fost evidențiate valențele inter- si transdisciplinare. Problemele de etică cu care se confruntă un profesor debutant itinerant sunt mai ușor de definit și rezolvat decât cele cu care se poate confrunta un profesor cu experiență de la un liceu pedagogic? Sau cele pe care le întâmpină un profesor de instrument de la un liceu vocațional? Unor astfel de întrebări au încercat să răspundă autorii lucrărilor:

- *Valoare sau model în școala românească?*- prof. itinerant Lizetta Mihăilă, Școala Gimnazială Specială Sfântul Nicolae, București;
- *Grit*- prof. Alina-Elena Grecu, Liceul Pedagogic Anastasia Popescu;
- *Etică și estetică în învățământul vocațional*, prof. Nicolae Comăniță, Colegiul de Artă „Carmen Sylva” Ploiești.

Ca și în cazul lucrării *Grit*, și alți profesori au ales să evadeze în alte culturi, pentru a oferi perspective diverse asupra valorii, așa cum e ea transmisă de omul de la catedră. E vorba de inspirata lucrare a doamnei Ana-Maria-Georgiana Mușat, profesor de limba engleză la Colegiul Național „Spiru Haret”, intitulată: *Promovarea valorilor morale prin lecțiile de cultură și civilizație Bob Dylan - The Times They Are A-Changin*.

**Ideile lui
Haret [...] ar putea și
azi călăuzi
pe cei care
încearcă
să
reformeze
(serios)
sistemul
de
învățământ.**

Dincolo de orice, acest Simpozion reușește să valorifice tradiția școlii și să o promoveze pe mai departe...

Celelalte lucrări aparținând profesorilor liceului au adus în discuție sistemul de educație și valorile sau reperele pe care încearcă să le promoveze: *Repere și metode ale educației morale în școala românească de astăzi* (prof. Liana Hera, limba română), *Transparență și responsabilitate în sistemul de educație* (prof. Inocan Mihaela, psihologie). Doamna profesoară Dr. Camelia Săpoi, în lucrarea sa, *Școala lui Caragiale. Despre morală*, ne-a adus în atenție anumite „situațiuni”, care au devenit pretexte pentru o interesantă (și foarte amuzantă) discuție despre morală. Întrebării *Codul de etică - un document util azi?* încearcă să răspundă doamna prof. Dana Sburlan (limba engleză) prin compararea unor regulamente de ordine interioară sau coduri de conduită românești cu unele din UE și America.

Lucrările s-au încheiat cu prezentarea unui studiu ce s-a bucurat de aprecieri din partea tuturor participanților, aparținând doamnei profesoare de economie, Dr. Georgeta Georgescu. Lucrarea *Câteva aspecte privind percepția elevilor asupra valorilor morale* s-a axat pe compararea perspectivelor pe care elevii le au asupra unor valori morale (cum ar fi: cinste, adevăr, interes imediat, solidaritate, caritate, curaj), așa cum reies din răspunsurile unui sondaj completat de tineri provenind din medii educaționale diferite. Selectarea grupurilor de respondenți a plecat de la ipoteza că variabile precum performanțele școlare și climatul școlar educațional

| PROIECT SPIRU |

ar putea să fie corelate cu atitudinea morală a elevilor.

Alți profesori ai liceului participanți la eveniment au fost: Sanda Amarandei (educație plastică), Dorina Enciu (limba engleză), Nicoleta Țițeica (limba spaniolă), Atelia Peaha (educație tehnologică). Salutară, de asemenea, a fost prezența doamnei profesoare de matematică, Maria Elena Panaitopol, care a accentuat importanța interiorizării valorilor de către profesori, înainte de a fi așternute în fața elevilor.

Educația morală, prin cultivarea unor repere, a fost mereu (și continuă să fie) de o covârșitoare importanță în construirea unei societăți funcționale, unde respectul pentru valoare nu are cum și nu trebuie sufocat de accentul pus pe cultivarea și dezvoltarea de abilități. Dincolo de orice, acest *Simpozion* reușește să valorifice tradiția școlii și să o promoveze pe mai departe prin continuitatea activităților cuprinse sub titlul *Colocviile Haretiana*.

Pe baza celor desprinse în concluziile din această primă ediție, a feed-back-ului primit de la participanți, se conturează acea curiozitate amestecată cu nerăbdarea venirii următoarei dăți când noi, profii între noi, ne vom putea pune sufletul pe tavă. Mulțumind încă odată Casei Corpului Didactic, București, pentru implicare în promovarea unor astfel de evenimente, îi invităm pe dascăli la edițiile următoare. O brosură a lucrărilor pe CD-ROM, cu ISBN 978-606-8923-30-7, va putea fi consultată la Biblioteca Națională a României.

vlastarul.WIKI

wikipedia.org/wiki/Revista_„Vlăstarul”
din 2019

REPREZENTANȚI VLĂSTARUL ÎN ANUL ȘCOLAR 2018-2019:

Corvin George GHIȚĂ, 9 A
Ioana- Cristina ANGHEL, 9 B
Miruna ȘCHIOPU, 9 C
Andrei HORNOIU, 9 D
Andreea RUSSU, 9 E
Daria PANĂ, 9 F
Daria IONESCU-MIU, 9 G
Maria Ștefania IACOB, 10 H
Ana-Maria MARIȚIU, 10 G
Iman-Belkis GEMALDIN, 10 D

COORDONATOR ECHIPĂ:
Sabina Georgiana DOROBANȚU, 10 D

LA NOI E ALTFEL!

WIKI

Vlăstarul PE WIKIPEDIA

Încă din vara anului
trecut, elevul
ANDREI TEODORU
(11 C) a încercat
să realizeze pagina
de Wiki a revistei
„Vlăstarul”. Întrebat
fiind cum i-a venit

REPREZENTANȚI Vlăstarul

Începând din
primăvara acestui
an, echipa redacției
s-a extins. Urmând
modelul interbelic,
s-a înființat echipa
„reprezentanților”
revistei. Pe scurt:
în fiecare clasă, un
elev are sarcina de a
prezenta „Vlăstarul”
celorlalți colegi, de
a-i încuraja să publice
creațiile lor.

ideea, a răspuns:
„Inițiativa a răsărit
pur și simplu. M-am
gândit de ce o revistă
cu asemenea tradiție
nu beneficiază de o
pagină pe Wikipedia.
Am început prin a
scrie despre istoric,
dar a fost destul de
difícil la început. În
toamnă m-am lăsat
păgubaș pentru ca,
în ianuarie, 2019,
să încerc din nou.
Firește, mai avem de
lucru, dar... a ieșit!”

| ABSOLVENT SPIRU |

PROF. DR.

ION BRUCKNER

IN TER VIU

FOTO: arhiva Vlăstarul

„ÎN ORICE MESERIE SUNT MOMENTE DE CUMPĂNĂ, ÎN MEDICINĂ POATE MAI DES“

Interviu realizat de Andrei ICHIM,
Tania BUDIACI și Maria STANCIU, 11 H
Coordonator: prof. Victoria MIHALCEA

**PROF. DR. ION VICTOR BRUCKNER, ABSOLVENT AL
COLEGIULUI NAȚIONAL „SPIRU HARET“, PROMOȚIA 1961**

În luna noiembrie a anului trecut, coordonați de doamna profesoară Victoria Mihalcea, am demarat un proiect interesant: acela de a merge pe urmele absolvenților de notorietate ai liceului. Deocamdată... la propriu. Așa că, în perioada de care pomeneam, ne-am prezentat la spital la prof. dr. Ion Victor Bruckner, în calitate de... pacienți. Nu mică i-a fost surpriza domnului profesor când a aflat adevăratul motiv al prezenței noastre acolo...

Despre domnul profesor, pe scurt: absolvent al liceului nostru, promoția 1961, Ion Victor Bruckner a urmat cursurile Facultății de Medicină, București. Interesant este faptul că a desfășurat și activitate redacțională, fiind, în perioada 1972 – 1978, secretar de redacție la revista medicală „Spitalul”. Este autorul a peste 100 de articole în specialitatea cardiologiei neinvazive și a peste 300 de lucrări comunicate și conferințe la reuniuni naționale și europene. Membru al *Academiei Române* și al *Societății Europene de Cardiologie*, domnul profesor Bruckner a ocupat, în perioada 1997 – 1998, funcția de Ministru al Sănătății. (sursa: *medicover.ro*)

*

Reporter Văstarul: Ce v-a determinat să alegeți Colegiul Național „Spiru Haret”, București?

Victor Ion Bruckner: Când am fost înscris la școală, în 1950, școala nu se numea „Spiru Haret”, ci „LB 9” (Liceul de băieți nr. 9). Se numise „Spiru Haret” înainte de război, dar toate școlile fuseseră numerotate și nu mai aveau nume. La momentul acela, avea și clase de școală primară și de gimnaziu. Școala primară se afla în curtea din spate, unde este acum terenul de sport. Era o clădire foarte veche. Liceul era cunoscut că fiind foarte bun și era destul de aproape de casă (puteam veni pe jos). Aici am făcut toate cele 11 clase de școală. Deci am ales liceul fiindcă aici făcusem toată școala preliceală și fiindcă era cunoscut ca unul foarte serios.”

R.V.: Aveți vreo amintire legată de admiterea la acest colegiu?

V.I.B.: Am intrat în liceu în anul 1958, an în care ciclul liceal a devenit de 3 ani, în loc de 2, deci am fost prima serie cu liceu de 3 ani. Examenul de admitere era foarte greu (ca și astăzi) și îți decidea, într-un fel, viitorul. Nu puteai opta pentru mai multe licee, intrai sau nu la liceul la care te prezentai.

„La momentul acela, avea și clase de școală primară și de gimnaziu. Școala primară se afla în curtea din spate, unde este acum terenul de sport.”

R.V.: Ce sentimente ați încercat la începutul liceului?

V.I.B: Prima senzație la intrarea în liceu a fost bucuria succesului. Pe de altă parte, a fost și multă curiozitate, fiindcă din acel an am devenit și școală mixtă. Până atunci erau școli separate de băieți și fete. Ne-am adaptat repede și cu liceul, fiindcă era școala în care învățasem și până atunci și cu școală mixtă fiindcă fetele introduceau o *concurență* mare.

R.V.: Cum au fost anii de liceu?

V.I.B: Priviți de acum, anii de liceu au fost o perioadă foarte frumoasă! Împreună cu cei din facultate, au fost cei mai frumoși. Am făcut multe prietenii care dăinuie și astăzi.

R.V.: Care era atmosfera de liceu? Cum erau profesorii?

V.I.B: Atmosfera din liceu era, probabil, ca cea de azi: învățătură, dar și distracții. Am avut norocul unor profesori cu totul deosebiți, care își respectau și iubeau meseria. Desigur am avut și profesori *discutabili*, nu cred că are rost să-i nominalizez, dar erau câțiva. Cei mai mulți și la materiile importante erau cu totul deosebiți. Aici aș aminti pe dl. Manolescu la matematică, pe dl. Voiculescu la biologie, pe dl. Niculescu la franceză, pe dl. Stan la geografie, pe dna Șerbănescu la chimie... și mulți alții.

R.V.: V-a marcat vreo întâmplare din timpul liceului?

V.I.B: N-aș spune că am fost marcat de ceva deosebit. Sigur, am fost tunși, toată clasa, pentru prostii de vreo două ori, am avut și serbări. Pe vremea aceea nu se făceau excursii, dar aveam cercuri de literatură, de biologie, etc.

R.V.: Ați păstrat legătura cu foștii colegi?

V.I.B: Sigur că am păstrat legătura cu foștii colegi, ne întâlnim și astăzi și cu cei din străinătate. Am legat prietenii care nu se șterg, cum sunt, de altfel, prietenii din tinerețe.

R.V.: Când ați decis că vreți să urmați Facultății de Medicină? Cum a decurs totul din acel moment?

V.I.B: Am decis să fac Medicina în clasa a X-a. Am fost elev la real (matematică) și dl. Manolescu voia să fac matematică. Mama ar fi vrut să urmez o facultate de la Politehnică, iar tata m-a lăsat să fac ce vreau. Trebuia să înveți foarte mult. Admiterea la facultate am dat-o cu 3 teze și 7 examinări orale, dar se dădea și bacalaureat la mai multe materii. Așa că învățam și pentru bacalaureat și pentru admiterea la facultate. Desigur, unele materii se suprapuneau: fizică, chimia, biologia (anatomia și fiziologia omului), dar altele erau numai pentru bacalaureat: română, matematică, istoria. Toate trebuiau învățate.

R.V.: Cum vi s-a părut trecerea de la liceu, la facultate?

V.I.B: Trecerea de la liceu la facultate? Sigur că este alt fel de a învăța, nu te mai ascultă nimeni în fiecare zi, dai lucrări de două-trei ori pe semestru și examen la sfârșit de semestru sau de an. Trebuie să înveți pe cont propriu, să îți gospodărești altfel timpul. Colegii sunt însă la fel.

R.V.: S-a întâmplat, de-a lungul timpului, să traversați sentimente de cumpănă în plan profesional? V-ați gândit, vreodată, să renunțați?

V.I.B: În orice meserie sunt momente de cumpănă, în medicină poate mai des, fiindcă te confrunți cu boala și cu moartea, iar deseori nu le poți influența, dar nu am dorit să renunț la meserie. Răutățiile oamenilor au fost, din fericire, mai rare, am avut noroc de colegi buni și cred că este foarte important să te simți bine acolo unde lucrezi. La unele activități administrative am renunțat cât de repede am putut și, cel puțin o dată, am regretat că am acceptat o funcție administrativă, dar asta nu este meserie.

R.V.: Ce i-ați sfătui pe actualii elevi ai liceului?

V.I.B: Primul sfat pentru actualii elevi ai liceului și cred că cel mai important este să își aleagă o meserie care să le placă, NU ce spun părinții sau profesorii. Ei vor trăi cu meseria pe care și-o aleg. Al doilea sfat, de care, din păcate, școala nu prea ține cont, este să întrebe, să gândească și să înțeleagă, nu să învețe pe dinafară ce le spun cei mai mari (am fost politicos în formulare), chiar dacă cei mai mari pun note (am dat cu bățul în baltă!).

R.V.: Vă mulțumim!

A fi sau a nu fi... PROFESOR. Aceasta e întrebarea

O scrisoare don quijotescă¹

Muzei mele A.

Valentín Ionescu²

In primul rând trebuie să vă previn. Sufăr de mai multe afecțiuni, prima fiind aceea că sunt Don Quijote. Da, ați reținut bine. Nu plecați. Sunt doar don Quijote al doilea.

A doua este aceea că iubesc. Aprig.

A treia este că visez. Mult.

A patra este că nu vreau să mă vindec niciodată.

Deci ce e un profesor? E cea mai ciudată ființă pe care ai întâlnit-o vreodată. Și totuși ai trece pe lângă el fără să îl bagi în seamă. Asta dacă nu i-ai privi ochii... Sunt cei mai ciudați ochi pe care i-ai privit. Pentru că văd cumva prin tine și în viitorul tău, viitor pe care-l ascunzi de o altă ființă la fel de ciudată și de sălbatică, cu care profesorul se luptă de când lumea: adultul. Cu *a* mic.

Ai stat vreodată într-o cameră pe întuneric, când toți ceilalți dorm, trântit la podea și privind transfigurat luna de dinăuntru? Simțind că locul tău e acolo pe lună... Punându-ți întrebări tâmpite pentru alții, pentru că la ele ei au deja răspuns, dar un răspuns la fel de tâmpit pentru tine, întrebări ca asta: ce vreau să fac în viață?

Da. Știu sigur, cu o siguranță ciudată pentru că e siguranța mea din interior, nu cea de carton a altora. Da, vreau să îi ajut pe ceilalți! Asta e ce vreau să fac în viață!

Imagine: pngimage.net

¹ Textul a fost scris pentru a fi prezentat, mai bine spus interpretat, într-un cerc de discuții la care particip săptămânal.

² Cu accent pe i. Profesor de filosofie la Colegiul Național Cantemir-Vodă, dar și la Colegiul Național „Spiru Haret” între anii 2010-2015, pasionat de neuroștiințe și, din 2017, participant la cel puțin două conferințe pe an ca vorbitor, fie la Madrid, fie la Barcelona. În urma acestor experiențe, experiențe transformatoare apud A. (e uimitor cum acesta e și miezul primei mele prezentări, ceea ce îmi dovedește tocmai că sunt ceea ce spun), a și fost publicat în reviste spaniole de profil. A învățat spaniola de unul singur. Din pasiune pentru don Quijote. Se consideră astfel un scriitor... iberic.

Da. Știu sigur, cu o siguranță ciudată pentru că e siguranța mea din interior, nu cea de carton a altora. Da, vreau să îi ajut pe ceilalți! Asta e ce vreau să fac în viață!

Nu toți copiii sunt naivi. De fapt, niciunul nu e. Priviți-i mai de aproape. Poate ochii noștri dorm, anesteziați fiind odată cu empatia, de demult... Dar poate nu de tot.

Am trăit ceva ciudat la grădiniță. Aveam o colegă pe care simțeam că o cunosc de când înotam în lichidul amniotic. Un adult ar spune: deșteptule, nu te poți îndrăgosti la vârsta aia. Freud ar râde tăvălindu-se. Dar nici Freud nu știa mare lucru. I se acordă prea mult credit. Copilăria nu e așa falimentară cum spune el dar creditul lui da. Rousseau ar râde plângând. Pentru că el e printre puținii care au știut că un copil e mult mai mult decât un adult, infinit mai mult... El e printre puținii care au avut ochi și care a avut curaj să privească cu ei.

Nu vă imaginați cu ochii de adult pe care vi i-a dat societatea. Nu veți înțelege. Priviți cu ochii de copil pe care i-ați avut. Sigur îi mai aveți. Fiți curajoși și folosiți-i. Altfel vor muri și veți muri de tot. Lăsați cuvintele la o parte. Vă frânează imaginația.

Atunci am aflat pentru prima dată cum e să simți oamenii, cum e să îi vezi pe dinăuntru așa cum poate nici ei nu se văd. Ar fi o prostie să spui că iubești. Dar așa ar trebui să arate totuși iubirea. Nu poți cunoaște ce nu iubești și nu poți iubi dacă nu ai ochii interiori. Dar e o altă iubire decât cea comercializată social. Și totuși e baza folosirii cuvântului. E carnea lui. Ne-am obișnuit cu oasele și cu pielea. Copilul ăla avea mai mult curaj decât noi, la naiba! Și mai râdem cu o superioritate goală, e doar un copil...

Desigur, am folosit o metaforă. M-am jucat. Doar sunt un actor care intră în pielea oamenilor și locuiește înăuntru o vreme. Dar ce să vezi, nu e chiar așa, eu sunt acel copil!

Să o luăm drept. Ce este un profesor? Hai să dau o definiție care nu vă ajută. Profesorul este un actor îndrăgostitor³. Atât. E imens...

Acum ar trebui să plec. Dar copilul ăla mă trage de mână și îmi spune că sunt mare. Mie nu-mi pasă pentru că acum sunt o creatură și mai ciudată. Sunt pe jumătate adolescent și pe jumătate matur. Stați. Nu faceti prostia să confundați pietrele cu florile. Am spus matur, nu adult. E altceva. Dacă nu știți, vă pot explica.

Adultul e o creatură oribilă ce locuiește lângă noi și ne calcă în picioare sufletul zilnic. Nu se descalță, vine cu bocancii lui noroioși și ne dă sfaturi. E ca un Dumnezeu care le știe pe toate și care te privește superior și tâmpit. Pare mai degrabă descrierea unui pacient internat la nebuni.

Da! Cine ar spune că le știe pe toate și dă sfaturi în stânga și în dreapta [...] nu poate fi decât nebun sau prost. Sau și una și cealaltă într-o combinație nespitalizabilă. Poate că a fi adult în sensul ăsta e o boală. Gravă. Ca viața lui. Cum spunea un mare actor⁴. Ce e viața? Viața este o boală. O boală cu transmitere sexuală. În cele din urmă mortală...

Ah, ar trebui să îi citesc asta unei colege cu care discutam polemic despre Freud, pe tema libertății și determinismului. Freud pe care îl citesc și îl plac. Dar nu așa cum a vrut el.

Matur înseamnă o ființă fluidă, ca apa, nu neapărat liniștită pentru că altfel e stătută și se împute. Apa e făcută să curgă. O ființă atât de deschisă încât devine cumva transparentă. O apă transparentă ca aerul dar consistentă ca lava fierbinte.

E exact opusul adultului, care e rigid ca un bolovan, neschimbător și opac. Și greu, incapabil să se miște și să zboare. Și care nu are ochi. Pe când o persoană matură are mulți ochi. E o ființă făcută din ochi care se deschid în afară sau înăuntru, după caz.

³ Datorz această frumoasă expresie unei colege iberice pe care am întâlnit-o la *Congresul Internațional de Inovare Didactică în Filosofie* de la Barcelona din ianuarie. Expresia *el profesor como enamorado*, îndrăgostitor, îi aparține, cea de mai sus fiind proprie;

⁴ Horațiu Mălăele;

Imagine: dlpng.com -
sculptură de Alberto Giacometti

Un profesor e un actor. Ha! Ce prostie. Un actor e un mincinos. Nu știi cum să îl ei. Și mai și pierde timpul pe scenă dându-se drept alții. Adultul ar spune tâmpenia asta⁵..

Un actor e ființa cea mai elastică din lume. Poate. Unul singur e mai elastic decât el. Profesorul.

Un actor face un lucru incredibil: se pune în locul unei ființe-personaj, dar simte și gândește precum acea ființă imaginară care e în același timp o prezență reală pe scenă. E el și nu e el. Și, totuși, nu vorbește acolo decât despre el însuși pentru că exprimă ceva ce nu există dar de la distanța pe care ți-o dă faptul de a fi acolo, înăuntru, simțind durerea și bucuria unei persoane imaginare. O durere care doare și o bucurie care bucură, dar altfel.

Actorul joacă pe altcineva cu material din sine însuși cu care îmbracă ființa imaginară a personajului care nu e nicăieri. Și astfel îl face *să fie* pe scenă. Cu carnea lui materie primă⁶.

Dar un profesor? Hmmm. Un profesor e cel mai ciudat actor. Cel mai uimitor artist. Pentru că el joacă un singur rol, se joacă pe sine, se joacă cu sine pentru a exprima cel mai profund sine al său, cu ochii care îl fac să vadă în ceilalți ceea ce sunt cu adevărat, sau poate că nu

vor fi niciodată. Dar acest poate e cel mai important. Pentru că ne definește.

Bine dar un profesor e... Acela nu e un profesor. Aruncați la coș imaginea ce vă vine în minte, cu persoană cu tot. Ființa aceea care ne-a chinuit nu e un profesor, e un monstru. E de o mie de ori mai oribil decât un adult. E un adult ridicat la puterea 100 care crede că e constructor de oameni și care îi desface desfigurându-i pentru a-i reasambla. După un model pe care îl consideră cu certitudinea infailibilității și a autorității incompetenței lui ca fiind cel adevărat.

Nimeni nu a crezut în mine așa că a trebuit să cred eu. N-am avut încotro. Și bine am făcut. De unde încrederea asta? Nu știu.

Bine dar un părinte.... Aiurea. Uitați imaginea aceea. Un părinte e un adult care nu te înțelege și față de care ai obosit să te explici. Nu despre un astfel de părinte fără ochi care văd vorbesc. Un copil și un adolescent sunt mai maturi decât părinții pe care îi au. Părintele e atât de speriat și de imatur încât te întrebi cum a reușit să crească un copil. Noroc că s-a crescut singur. A avut noroc să aibă ochi interiori buni. Și să facă grădinița.

⁵ Din păcate o spune zilnic. Mai grav e că o și crede...

⁶ Mulțumesc echipei trupei de teatru Okaua pentru amabilitatea de a mă primi în laboratorul său artistic;

Hai să redevenim științifici. Mereu mi-am dorit să ajung om de știință. Până acum am fost doar neurofilosof. În iulie am șansa asta. După mulți ani.

Psihologic vorbind, pornind de la al doilea cel mai bun prieten imaginar pe care îl am, Carl Rogers, un profesor are trei trăsături fundamentale. El îl numea și terapeut. Și părinte. Și prieten. Și partener în cuplu. E același lucru.

1. Empatia
2. Deschiderea către experiență
3. Interacțiunea pozitivă

Toate trei definesc profesorul actor de care vorbeam.

Un profesor e o ființă empatică, care face exercițiul punerii în locul elevilor lui zilnic, oră de oră, minut de minut. Empatic adică se lasă deoparte pe el însuși pentru a simți ce simte și gândește celălalt. Fără nicio rezervă, dând încrederea cu totul nu cu picătura. Deci e un actor. Dar altfel. Pentru că personajele sunt reale, vii și speriate, derutate. Dar un ochi care vede și înțelege îi ajută să nu le mai fie frică să fie ei înșiși. Că nu poate exista lucru mai frumos pe lumea asta decât să fii întreg tu însuși. Clipă de clipă să trăiești așa și prin asta să interacționezi cu ceilalți. Dar cât de profund...

Deschiderea asta înseamnă că nu poartă măști pe cât e omeneste posibil, că are o sinceritate dezarmantă față de sine și față de ceilalți, că ele nu vin decât împreună, sinceritate care îl face transparent și de încredere. Dar o încredere ciudată pe care n-ai mai simțit-o până acum și care nu știi de unde vine. O sinceritate la care ceilalți se uită aiurea. Dar nu e o gară unde se intră cu bocancii. Sinceritatea asta are o tărie ca a oțelului. Nu e o sticlă colorată. Impune respect pentru că te deschide și pe tine. Și atunci nu mai faci pe grozavul.

Interacțiunea pozitivă e carnea vieții. Dacă n-aș avea cui povesti o carte n-ar avea rost să o citesc. Deloc. Și nici n-ar avea rost să fie scrisă. O carte, un text, sunt scrise ca să fie povestite altora de cei care le-au citit.

Și mai e ceva. Rolul pe care-l joacă profesorul actor e cel mai frumos și mai greu rol. E rolul de a fi tu însuși, de a fi autentic, de a te simți bine în pielea ta, de a fi trăitorul vieții tale. De a avea curajul de a fi vulnerabil, fragil, ca viața! Puterea ne este dată tocmai de această fragilitate ametoitoare... Acest mediu de interacțiune pozitivă e iradiant și molipsitor în sensul bun. Fără el ne uscăm și devenim adulți, nu maturi.

Toate trei sunt același lucru: empatie, sinceritate, interacțiune pozitivă cu ceilalți. Nu merg decât împreună. Sigur că doare uneori, zilnic, și te zguduie câte o replică tăioasă pe care o iei în plin, dar ce contează? Cineva spunea că important nu e cât de tare ești lovit ci cât de tare rezisti, te ridici și mergi mai departe. Dacă ajungi la sucul vieții ce-ți mai pasă? Vezi și trăiești o lume mult mai reală decât măștile cu care se apără oamenii (uneori mai multe măști una peste alta!) ascunzându-se de ei înșiși pentru a nu mai fi văzuți de ceilalți dar pierzându-și sinele autentic. Cel mai prost actor posibil. Rușinos. Și ne mai mirăm de ce spectatorii părăsesc sala.

Imagine: keywordbasket.com

Imagine: ebay.ie

Ce trebuie să facă un profesor? Care e metoda lui? Nu are o metodă ca algoritm neînțeleș și totuși infailibil, ci doar un principiu pe care îl aplică metodic, fidel, exercițiul zilnic de a fi el însuși. Sigur că nu va muri liniștit acasă. Dar nu asta e problema. Va fi trăit, va fi iubit, va fi fost om.

Și nu în ultimul rând, va iubi. Dar felul lui de a fi e și mai interesant. El este un îndrăgostitor, nu doar un îndrăgostit. Nu e un don Juan, sau e un don Quijote combinat cu don Juan și cu Socrate. Ce naiba e asta? Mai ciudat nici că se poate.

Ce e un *îndrăgostitor*? O persoană care te deschide pe tine ție însuși și care te face să îți placă ce descoperi că îți place într-adevăr, să fii tu în pielea ta și nu modelul ștanțat al unei cutii de conserve sociale. Să trăiești viața ta nu a altora. Să îți fii cel mai bun prieten cum spunea frumos Seneca... Să ai pe buze zâmbetul acela discret al plăcerii de a fi⁷. Nu sila plictisită a unei ființe ruginite ce intră în descompunere de când se naște.

Un *îndrăgostitor* însă e un pasionat. Adică un don Quijote combinat cu don Juan. Dar care arde atât de puternic că îi ajută și pe alții să vadă în întunericul lor interior. Și să crească frumos ca ei înșiși.

Un pasionat trăiește cu o cifră octanică mare și simte mult, cam tot. Te arde cu privirea. Dar dă la o parte zgura din tine și te lasă așa cum ești dar n-ai curajul să fii.

Știti poezia lui Baudelaire, *Albatrosul*? Așa e această ființă ciudată, profesorul. Dar nu cu tristețea de a se împiedica în aripi. Pe aceea n-o mai are. Ce dacă își târăște aripile când merge? Nu-i pasă. E fericit așa. Dar să-l vedeți zburând!

Pe scurt.

Sunt don Quijote al doilea.

Iubesc. Aprig.

Visez. Mult.

Nu vreau să mă vindec niciodată.

Semnat:

Autoportret în oglindă.

Eu cum aș vrea să fiu.

⁷ Aș putea să scriu separat o declarație de dragoste pentru viața dedicată muzei mele care are tocmai acest zâmbet și acești ochi. Eu nu am ajuns încă la rafinamentul și delicatețea acestei spontaneități inefabile. Așa ceva nu se poate lucra ci doar admira. Mi-ar plăcea să cred că prietenia este tocmai un astfel de mentorat (apud A.) subtil, reciproc, prin intoxicare existențială și profund filosofic, în spiritul cel mai pur al filosofiei antice ca mod de viață autentic.

| INTERVIU |

CHARLIE BAUDOIN

IN TER VIU

Coordonator: *prof. Mihaela ZOICAȘ*

Realizat de *Maria Marghescu, 10 F*

15 MARTIE 2019,
COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”, BUCUREȘTI

Foto: *Maria Marghescu, 10 F*

MASTERAND LA UNIVERSITATEA
SORBONNE NOUVELLE — PARIS III

CHARLIE BAUDOIN,

student francez în vârstă de 27 de ani, urmează, după cum însuși ne-a mărturisit, un program de masterat în didactica limbii franceze (ca limbă străină) la Universitatea Sorbonne Nouvelle – Paris III. Aflat în stagiatură la București, s-a declarat încântat de oameni și de locuri. Acest interviu a fost posibil grație implicării doamnei profesoare **Mihaela ZOICAȘ** (coordonator) și a Mariei Marghescu, 10 F.

**Cred că
învăță-
mântul
este o
vocație. Ne
alege el
pe noi...**

Maria Marghescu: Vă rugăm să vă prezentați cititorilor revistei *Vlăstarul*.

Charlie Baudoin: Numele meu este Charlie Baudoin, sunt francez și am 27 de ani. După ce am studiat limba, literaturile și civilizația lumii anglofone, am hotărât să urmez un master în didactica limbii franceze ca limbă străină, la Universitatea Sorbonne Nouvelle – Paris III. Este o alegere firească, întrucât îmi place să transmit cunoștințe și-mi place contactul cu studenții. În plus, am o pasiune pentru limba franceză și pentru literatură. Pe urmă, opțiunea pentru această carieră îmi oferă posibilitatea să lucrez într-un domeniu care mă interesează și, în același timp, să călătoresc și să descopăr culturi noi.

M.M.: Într-o societate caracterizată de dominația utilitarismului liberal și de tehnologie, de ce ai alege gratuitatea filierei literare?

C.B.: Trebuie să mărturisesc că e vorba mai mult de o alegere a inimii, decât a rațiunii. De fapt, la început mă gândeam să studiez filozofia, dar mi-am dat seama că această filieră nu-mi va deschide altă cale decât cea a predării filozofiei elevilor francezi care, în marea lor majoritate, sunt puțin interesați de acest domeniu. Am făcut, așadar, un pas spre pragmatism și am ales limbile străine.

Cred că plurilingvismul va fi mereu un atu, chiar și într-o lume neoliberală. Engleza este, desigur, utilizată ca limbă comună internațională, dar nu-ți permite să te distingi. Astăzi, a vorbi engleză este ceva obișnuit și aproape cvasi-obligatoriu. A cunoaște o a treia, chiar o a patra limbă îți permite să arăți un anumit grad de implicare și deschidere spre lumea care, sunt sigur, va plăcea chiar și angajatorilor din sectorul terțiar.

În sfârșit, trebuie s-o spunem: cred că învățământul este o vocație. Ne alege el pe noi mai mult decât îl alegem noi pe el. E adevărat că e greu să strângi o avere din meseria de profesor, dar fiecare dascăl este conștient de situație înainte de a o apuca pe acest drum.

Maria Marghescu: Pourriez-vous vous présenter aux lecteurs du magazine *Les jeunes pousses* ?

Charlie Baudoin.: Je m'appelle Charlie Baudoin, je suis français et j'ai vingt-sept ans. Après avoir étudié la langue, les littératures et la civilisation du monde anglophone, j'ai décidé de suivre un master en didactique du français langue étrangère à l'Université de la Sorbonne Nouvelle - Paris III.

Ce choix est pour moi assez naturel car j'aime la transmission et le contact avec les étudiants. De plus, j'ai un goût prononcé pour la langue française et la littérature. Par ailleurs, ce choix de carrière m'ouvre la possibilité de travailler dans un domaine qui m'intéresse tout en voyageant et en découvrant donc de nouvelles cultures.

M.M.: Dans une société caractérisée par la domination de l'utilitarisme libéral et de la techno-science qu'est la nôtre, pourquoi choisir la « gratuité » de la filière littéraire ?

C.B.: Je dois avouer qu'il s'agit plus d'un choix du cœur que de la raison. En réalité, je pensais dans un premier temps étudier la philosophie, mais après réflexion, cette filière me paraissait n'aboutir que vers l'enseignement aux étudiants français qui, en majorité, s'y intéressent assez peu, à moins d'enseigner à la faculté. J'ai donc fait un pas vers le pragmatisme en choisissant les langues étrangères.

Je pense que le plurilinguisme sera toujours un atout, même dans un monde néolibéral. L'anglais est certes utilisé comme langue commune internationale mais ne permet pas de se démarquer. Aujourd'hui, parler anglais, c'est courant et même quasiment obligatoire. Maîtriser une troisième voire une quatrième langue permet de montrer un certain degré d'engagement, d'ouverture sur le monde et de culture qui, j'en suis sûr, peut plaire même aux employeurs du tertiaire.

Enfin, il faut bien le dire, je crois que l'enseignement est une vocation. Il nous choisit plus qu'on ne le choisit nous même. Il est vrai qu'il sera difficile d'amasser une fortune via cette profession mais chaque enseignant est bien conscient de cela avant de s'engager dans cette voie.

**l'enseignement
est une
vocation.
Il nous
choisit...**

M.M.: De ce ați ales să faceți un stagiu în București?

C.B.: Europa mă interesează mult, este un continent relativ puțin întins, dar cu o foarte bogată diversitate culturală. Am vrut, așadar, să descopăr o parte din acest continent pe care o cunoșteam puțin, și anume Europa de Est. Auzisem despre România de la niște prieteni care au făcut un semestru universitar la Cluj-Napoca. Ei mi-au spus multe lucruri de bine și m-au incitat să vin aici. În opinia lor, România este țara ideală pentru o primă experiență în Europa de Est a unui francez, deoarece există un fond cultural comun datorat moștenirii latine. Acum, după experiența mea în România, le împărtășesc întru totul punctul de vedere. Aș adăuga chiar că România și Franța se aseamănă ca țări aflate la răscrucea mai multor influențe culturale.

M.M.: Care sunt impresiile dumneavoastră la finele stagiului la București, și, îndeosebi, în privința intervențiilor la clasele din școala noastră?

C.B.: Voi păstra o foarte frumoasă amintire a experienței mele la București. Orașul este interesant, iar românii pe care i-am cunoscut au fost foarte primitori pentru niște locuitori ai unei capitale. În privința liceenilor de la „Spiru Haret”, am constatat că au atins un nivel general de cunoaștere a limbii franceze destul de ridicat, dar ceea ce m-a frapat în mod deosebit au fost referințele lor culturale despre Franța. Unele au fost chiar insolite, căci nu le credeam răspândite în afara Franței (Indila și Louis de Funès, de exemplu). Altele au fost deosebit de tehnice, de

precise, și m-au uimit, întrucât nu cred că liceenii francezi le stăpânesc. Mi-au fost citați, de exemplu, Georges Méliès și Claude Debussy.

M.M.: Și o ultimă întrebare... Ce sfaturi ați da unui student care ezită în a veni să facă un stagiu în România?

C.B.: I-aș spune să nu ezite! România este o țară interesantă pentru francezi, deoarece este o deschidere spre Europa de Est care nu e foarte îndepărtată de codurile și de referințele noastre. L-aș sfătui, poate, să învețe câteva cuvinte și expresii utile în limba română, de exemplu: „Scuză-mă, eu sunt francez, nu vorbesc limba română.” Și un ultim sfat: să meargă să descopere România din afara Bucureștiului, pentru că oamenii și peisajele merită cu adevărat osteneala.

M.M.: Charlie Baudoin, vă mulțumim pentru acest interviu.

M.M.: Pourquoi avez-vous choisi de faire un stage à Bucarest ?

C.B.: L'Europe m'intéresse beaucoup, c'est un continent relativement peu étendu mais qui regorge de diversité culturelle. Je souhaitais donc découvrir une partie de ce continent que je connaissais mal, à savoir l'Europe de l'Est. J'avais entendu parlé de la Roumanie par des amis qui avaient fait un semestre universitaire à Cluj-Napoca. Ils m'en avaient dit beaucoup de bien et m'avaient incité à y venir. Selon eux, la Roumanie est le pays idéale pour une première expérience de l'Europe de l'Est pour un Français car il y a un fond culturel en commun de par notre héritage latin. Après mon expérience à Bucarest, je partage leur point de vue. J'ajouterais même que la Roumanie et la France se ressemblent en tant que pays au carrefour de différentes influences culturelles.

M.M.: Quelles sont vos impressions à l'issue de votre stage à Bucarest, et particulièrement quant à vos interventions dans les classes de notre établissement ?

C.B.: Je garderai un très bon souvenir de mon expérience à Bucarest. La ville est intéressante et les Roumains que j'ai rencontrés ont été assez accueillants pour des habitants d'une capitale. Quant aux lycéens de Spiru Haret, je leur ai trouvé d'un niveau globalement assez élevé et j'ai particulièrement été frappé par leurs références culturelles sur la France. Certaines étaient insolites car je ne les pensais pas très répandues hors de France (Indila et Louis de Funès, par exemple). D'autres étaient particulièrement

pointues et m'ont étonné car je ne pense pas que beaucoup de lycéens français les maîtrisent. On m'a par exemple cité Georges Méliès et Claude Debussy.

M.M.: Et une dernière question...Quels conseils donneriez-vous à un étudiant qui hésite à partir faire un stage en Roumanie ?

C.B.: Je lui dirais de ne pas hésiter ! La Roumanie est un pays très intéressant pour les Français car c'est une ouverture sur l'Europe de l'Est qui n'est pas trop éloignée de nos codes et références. Je lui conseillerais peut-être d'apprendre quelques mots et expressions utiles en roumain, comme: «Scuză-mă, eu sunt franceză, nu vorbesc limba română.» Et un dernier conseil: aller à la découverte de la Roumanie aussi en dehors de Bucarest car les gens et les paysages en valent vraiment la peine.

M.M.: Charlie Baudoin, merci pour cette interview.

30 de ani de la căderea comunismului,

celebrați de editura Humanitas

Cartea pe care n-aș fi citit-o ...

prof. Ioana DUMITRU

P*anta rhei* de Vasili Grossman - mi-ar fi zâmbit pe raftul unei librării, dar n-aș fi cumpărat-o...

Filosoful mi-ar fi zâmbit și el cinic de pe retina gândului, contemplându-mă în oglinda fluviului-timp.

Însă cartea a venit singură spre mine, fiind propusă de editură pentru concursul „Humanitas în licee”. Titlul cărții (motiv supralicitat în cultură) concentrează metaforic destinul personajului, Ivan Grigorevici, închis de 30 de ani în gulagul stalinist.

În spațiul romanului românesc despre „obsedantul deceniu”, Victor Petrini, *cel mai iubit dintre pământeni*, trăiește o experiență asemănătoare într-o durată mai concentrată de timp.

Sunt destine de intelectuali strivite de ceea ce M. Preda, care avea darul „zicerilor memorabile” (M. Iorgulescu), numea *era ticăloșilor*.

Istoria și Memoria sunt suprapersonaje ale scriiturii care conturează anii '50 - „epoca înghețului” - cu colhozuri în care muncesc țărani înfometați și sate sovietice dezumanizate până la canibalism.

Eliberat după moartea lui Stalin, personajul descoperă „afară” un alt gulag dominat de relația victimă-călău. În același timp, numeroșii Iuda - nume simbolic al turnătorilor - trăiesc bine și au posturi importante.

POLIFON
Top 10+

VASIL
GROSSMAN
Panta rhei

Întâmplător, Vania se întâlnește cu Iuda care l-a turnat la K.G.B. Pentru a-și purifica conștiința, turnătorul încearcă să-i ofere bani! Gest abject care depășește delațiunea.

Episodul mi-a amintit de întâmplarea redată de G. Liiceanu în cartea **Dragul meu turnător**. Întâlnindu-se cu propriul Iuda - același care a dat informații securității despre Noica, după eliberarea din închisorile comuniste - turnătorul îi mărturisește că este „mândru” ca l-a descris în notele informative cerute de agenți ca pe un „tânăr de viitor”.

Cartea lui Grossman a produs indignare în Rusia. Mă întreb dacă „cearta” rușilor a fost cu autorul sau cu propriul destin istoric?

În capitolul eseistic, autorul face o analiză diacronică a spiritului rusesc, de la „luminatul” Petru, până la Tolstoi și Dostoievski, încercând să explice cum a fost posibilă apariția lui Lenin. Paradoxul „Lenin” întunecă subtilitatea divagației culturale. Din studentul care-l citea pe Tolstoi și era sedus de Beethoven, s-a născut dictatorul a cărui viziune a continuat-o Stalin.

Călătorind pe verticala spiritualității rusești, Grossman ajunge la concluzia că poporul rus n-a cunoscut niciodată libertatea; fapt care ar explica longevitatea totalitarismului în acest spațiu. Inițiatii în cultura rusă găsesc, totuși, ideea exagerată și permeabilă la nuanțări.

Furați de apele tulburi ale suprafeței textuale, rușii au omis subtextul capitolului eseistic care, de fapt, celebrează spiritul rusesc creator și vast ca „nemărginirea stepei”, cum afirma Blaga.

Ivan Grigorevici ar fi putut fi un om de știință, dar ajunge muncitor într-un atelier meșteșugăresc. Destinul său este asemănător cu cel al lui Alexandru Dragomir, citat de

Liiceanu ca tipologie în antiteză cu „dragul său turnător”. De formație filosof, acesta a refuzat compromisul de a se angaja ideologic și ajunge sudor pe un șantier de construcții.

Personalitatea filosofului, alcătuită din esențe tari-ca și cea a lui Vania- este evocată de Jeni Acterian în *jurnalul* său.

Meditând asupra acestor analogii, te întrebi unde se termină Realitatea și unde începe Ficțiunea? Postmoderniștii au găsit soluția: pun Realitatea și Ficțiunea pe același plan. Textul le absoarbe pe amândouă în substanța sa. Nu întâmplător, M. Cărtărescu își numește scrierile TEXISTENȚE.

Pantha rhei - cartea pe care vreau s-o recitesc - este o TEXISTENȚĂ. Amară ca **Fenomenul Pitești** a lui V. Ierunca.

În haosul care se instaurează în fiecare an școlar în biblioteca mea, cartea n-a ajuns lângă Tolstoi sau Dostoievski și nici lângă scriitorul contemporan M. Șişkin a cărui carte, **Scrisoriar**, potențează mitul spiritului creator rusesc, liber și insondabil!

Cartea și-a găsit locul lângă scrierea lui Salinger, **De veghe în lanul de secară**.

Să fie o întâmplare?!...

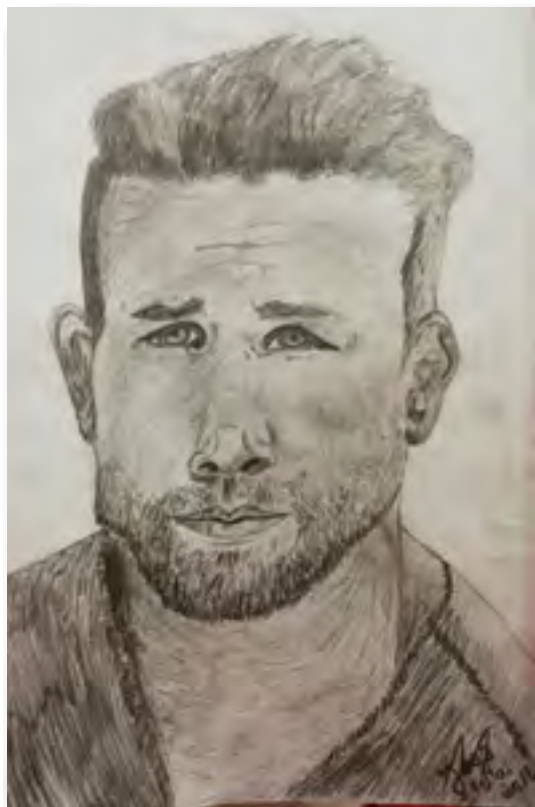
P.S. Poate într-o zi, trecând pe culoarele școlii, „un adolescent miop” mă va opri și îmi va spune că a citit aceste cărți. Lectura ar deveni un gest pur de celebrare a celor care n-au acceptat compromisul.

Mai mult, actul lecturii și-ar îndeplini funcția de a anihila temporar „teroarea istoriei”, cum afirma Eliade.

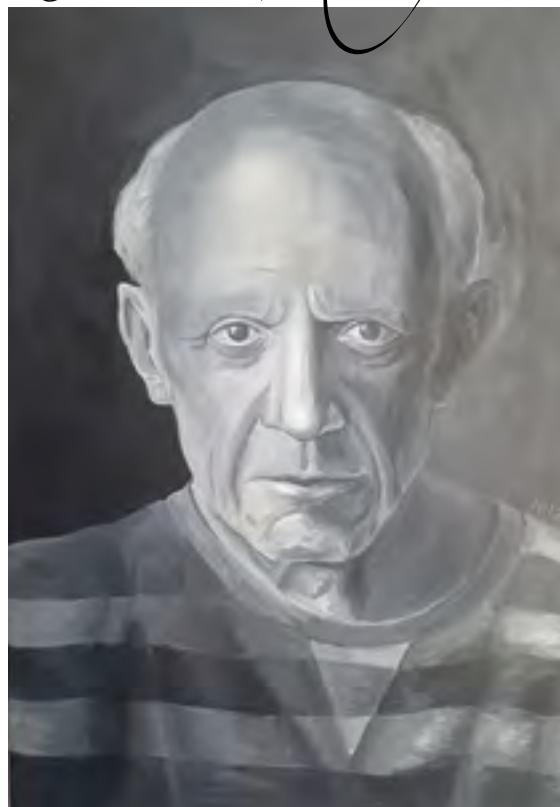
*Ioana Dumitru,
profa de română*

Galeria C.N. „Spiru Haret“

Jassemine Murdzek, 9 F

Mira Amarandei, 9 G

Mira Amarandei, 9 G

Concurs susținut de
Vlăstarul

Colegiul National
„Spiru Haret” București

**1-12
MARTIE**

**DREAM
BOX**

**TE SIMȚI CREATIV ȘI VREI SĂ
AJUȚI LICEUL? ATŪNCI AI GĂSIT
CONCURSUL PERFECT!!!**

**PENTRU MAI MULTE INFORMAȚII NE GASITI PE
INSTAGRAM LA @DREAM_BOX-CNSHB**

Foto: Eva Simpetru, 11 C

Proiect de comunicare

Colegiul Național „Spiru Haret” din București beneficiază de o imagine pozitivă în comunitatea locală, grație, în special, unei relații deschise profesor-elev. Este susținută atât performanța beneficiarilor educației, cât și dezvoltarea personalității lor prin sprijinirea necondiționată a inițiativelor constructive, care nu au fost puține în ultima perioadă. Totuși, se constată că procesul de comunicare, în interiorul instituției, e mai mult orientat pe orizontală și, cumva, fracționat. Deși există propuneri pertinente, acestea rămân, de multe ori, fără finalizare, întrucât lipsește un factor coagulant.

De aceea, un proiect care să eficientizeze comunicarea intrainstituțională va fi mai mult decât binevenit. Astfel a apărut ideea DreamBox! Semnificația acestui proiect de comunicare este dată de faptul că, în sistemul de învățământ preuniversitar din România, s-a accentuat interesul acordat nevoilor beneficiarilor educației.

*

Suntem elevii **Daria-Mihaela PANĂ** și **Andrei CIOBANU**, din clasa a IX-a F de la Colegiul Național „Spiru Haret” din București, și ne-am propus să realizăm acest proiect (sub egida „Vlăstarul”). Acesta constă în amplasarea unei cutii în holul principal al liceului, în care elevii (și, de ce nu, și profesorii) să introducă mesaje cu dorințele lor privind calitatea vieții în timpul anilor de liceu, oferindu-le astfel oportunitatea libertății de exprimare. Inițiativa se înscrie în coordonatele unei culturi organizaționale care aduce în prim plan ELEVUL.

**Toți elevii
au libertatea
de a
introduce în
cutie câte
mesaje
doresc**

Astfel, prin acest proiect, colegii noștri au șansa de a se implica activ în viața comunității școlare, de a fi ei înșiși și de a-și exprima punctul de vedere, fără teama unui refuz. Toți elevii au libertatea de a introduce în cutie câte mesaje doresc. Biletele vor fi anonime, iar colectarea lor se va realiza în fiecare vineri. Cadrele didactice coordonatoare vor selecta propunerile realiste, care vor fi aduse la cunoștința Consiliului de administrație al CNSHB. „Îndeplinirea” dorințelor se va realiza în funcție de posibilități și de resursele existente.

CRONOLOGIA EVENIMENTELOR

Între 23 februarie - 17 martie, 2019:

- întocmirea unui desfășurător de prezentare a proiectului;
- aprobarea, de către Consiliul de administrație al Colegiului Național „Spiru Haret”, a proiectului și a promovării acestuia;
- realizarea campaniei de promovare în cadrul liceului și pe rețelele sociale;
- organizarea „Concursului de cutii DreamBox” în vederea selectării cutiei în care vor fi introduse mesaje;
- realizarea înscrierilor, a unei pagini a concursului în mediul online. Echipa formată din elevii Amalia ZARCU, Maya SÎMPETRU și Mihai LUNGU (9 A) au realizat o cutie respectând cerința ca design-ul acesteia să conțină elemente de specificitate ale culturii organizaționale a CNSHB;
- amplasarea cutiei în holul mare al liceului;
- colectarea, săptămânal, a mesajelor, selectarea celor pertinente și informarea C.A./directorului cu privire la conținutul lor.

CANALELE DE COMUNICARE

Facebook

Instagram

vlastarul.com

CONSTRUIREA MESAJULUI

În ceea ce privește construirea mesajelor, acestea au fost formulate pentru a produce un impact cât mai puternic. De aceea, mesajele eliptice, poziționate la începutul și/sau la finalul postărilor, au avut menirea de a atrage atenția asupra diverselor aspecte vizate de campania DreamBox. MESAJE-CHEIE: • de tipul Știați că...; • Hai să construim! • Vrei să fii auzit? • Fă primul pas!

Imagine și text: Daria PANĂ, Andrei CIOBANU, 9 F

Spiriști calificați la

Vă prezentăm, în numărul anterior, pe cei doi elevi din clasa a XI-a: Luca GLĂVAN și David VOICU, care s-au implicat într-un proiect ambițios în domeniul microchirurgiei. Sub coordonarea prof. Mircea IGNAT, au participat la faze preliminare ale concursului Intel Isef și... surpriză! Cei doi s-au calificat, urmând a participa în luna august la etapa finală a competiției în Arizona.

În altă ordine de idei, pe data de 15.02.2019, la sala 18 a CNSHB, a avut loc întâlnirea a peste 40 de elevi din clasele 9B, 10D, 11D și 11E cu Ing. Dr. Mircea Ignat, coordonatorul Centrului Alexandru Proca, centru de inițiere a tinerilor în cercetarea științifică pentru desfășurarea unor teme de cercetare interdisciplinare. Acest organism este consiliat de cercetătorii științifici din institutul suport (mamă) al Centrului Alexandru Proca și anume: Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Inginerie Electrică – Cercetări Avansate (INCDIE-CA), precum și cercetători din Institutele de Biologie, respectiv Biochimie ale Academiei Române.

Domnul Dr. Ing. Mircea Ignat a prezentat cadrul în care își desfășoară activitatea Centrul de Cercetare Alexandru Proca de la înființarea sa, în 2012, până în prezent, precum și oportunitățile pe care le oferă centrul tinerilor elevi dornici să se inițieze în tainele meseriei de Inovator.

Au prezentat lucrări pentru care au fost premiați la concursul național RoSEF și urmează să participe la concursul internațional Intel ISEF (Phoenix, America, 12-17.04.2019) echipe de tineri cercetători: două echipe de la CNITV, o echipă de la Liceul Internațional de Informatică, București, și a patra echipă formată din elevii din CNSHB: Glăvan Luca Andrei (11E) și Voicu David Nicolae (11D).

Elevii liceului nostru au luat premiul II la concursul amintit și urmează să participe la faza finală a concursului din America, cu lucrarea **Research Theme Regarding Contributions In The Microsurgical Domain** (Tema de cercetare privind contribuții în domeniul microchirurgiei).

În final, vă informăm că dr. Mircea Ignat este autorul cărții intitulată **Inițiere în cercetarea științifică** – editura Electra, București, 2017, carte pe care o vom prezenta elevilor de la clasele a noua și a zecea atât pentru a intra în contact cu ceea ce realizează Centrul Alexandru Proca, cât și cu ceea ce fundamentează o atare instituție.

Autori:

Prof. Constantinescu Alexandru
Costache Iulia, Dorobanțu Sabina, 10 D

Imagine: scitechleaders.com

2019, Arizona

OLIMPIADA DE LIMBA ENGLEZĂ

CLASA A 9-A, SECȚIUNEA A

- Anghel C. Ioana-Cristina – 9B – Premiul I
(*calificat la etapa națională*)
- Negoțescu D. L. Miruna Cosmina – 9C – Premiul I
- Cazanoi C. Corina – 9E - Premiul I
- Savu V. Elena – 9G – Premiul I
(*calificat la etapa națională*)
- Tudose C. D. Andreea-Teodora – 9H – Premiul I
- Costache T. Maria Teodora – 9G – Premiul II
- Cucinschi M. C. Ioan David Wladimir – 9G – Premiul II
- Crăciun V. C. Chira-Andreea – 9D – Premiul III
- Rușețeanu N. Irina Maria – 9G – Premiul III
- Amarandei G. Mira – 9G – Premiul III
- Ștefan V. Mădălina Eliana – 9B – Premiul III
- Florescu N. Timur Gabriel – 9H – Premiul III

CLASA A 9-A, SECȚIUNEA B

- Cojocaru C. Ana-Maria – 9A – Premiul
- Ioniță N. Carina-Bianca – 9A – Premiul I
(*calificat la etapa națională*)
- Tulbure D. Miruna – 9F- Premiul I
- Burdun G. Alexandra Gabriela – 9F Premiul II
- Sînpetru M. Maya Teodora – 9A – Premiul II
- Alecu A. V. A. Armina – 9A – Premiul III
- Ghemu D. F. Alexandra Anastasia – 9F – Premiul III
- Solomon V. Maria Raluca – 9A – Premiul III

CLASA A 10-A, SECȚIUNEA A

- Marghescu A. Maria Nadine Beatrice – 10F – Premiul I
- Dina D. Maria Luminița – 10C – Premiul II
- Prejoianu Ș. Briana – 10B – Premiul III

CLASA A 10-A, SECȚIUNEA B

- Dobra R. D. Iasmina Raluca – 10A – Premiul II
- Stănculescu V. Maria – 10G – Premiul III
- Niță D. Călina Georgiana – 10G – Premiul III
- Peter R. Daniel – 10A – Premiul III
- Ștefan J. S. Ana-Teodora – 10A – Premiul III

CLASA A 11-A, SECȚIUNEA A

- Palaie G. D. Ana-Maria – 11B – Premiul II
- Vălcu D. Ioana – 11F – Premiul II

CLASA A 11-A, SECȚIUNEA B

- Tudose S. V. Alexandra – 11A – Premiul III
- Stan B. P. Irina – 11G – Premiul III
- Ciocan M. Teodora Arina – 11G – Premiul III
- Coca A. Daniel-Gabriel – 11G – Premiul III

CLASA A 12-A, SECȚIUNEA A

- Cristea R. C. Crina – 12G – Premiul I
(*calificat la etapa națională*)
- Munteanu C. I. Ioana Bianca – 12H – Premiul III

CLASA A 12-A, SECȚIUNEA B

- Șteflea I. Dan – 12F – Premiul II

OLIMPIADA DE LIMBA FRANCEZĂ

CLASA A 9-A

- Stanciu Raluca – 9H – Premiul I
- Sorescu Tania – 9G – Premiul II

CLASA A 10-A

- Marghescu Maria – 10F – Premiul III
- (*calificat la etapa națională*)

CLASA A 11-A

- Sorescu Sonia – 11F – Premiul III
- (*calificat la etapa națională*)

OLIMPIADA DE LATINĂ

- Călinescu Andreea-Simona – 9F – Premiul III
- (*calificat la națională*)

OLIMPIADA DE ISTORIE

- Talchiu Vlada-Melisa – 10G – Premiul II
(*calificat la etapa națională*)
- Ioniță Briana – 10A – Premiul II
- Iacob Ștefania – 10H – Premiul II
- Efteme Miu Alexandra – 12F – Premiul III

VLĂSTARI merituoși
RĂZULTATELE ETAPEI PE MUNICIPIU
2018-2019

OLIMPIADA DE LIMBA RUSĂ

- Anghel Ioana-Cristina – 9B – Premiul I
(*calificat la etapa națională*)

OLIMPIADA DE INFORMATICĂ

- Enache Alexandru – 11A – Premiul I
(*calificat la etapa națională*)

OLIMPIADA DE LIMBA ROMÂNĂ

- Porfireanu Delia Elena – 9G – Premiul II
- Iacob Ștefania Maria – 10H – Premiul III
- Micu Ana-Yasmina – 12F – Premiul I
(*calificat la etapa națională*)

OLIMPIADA DE LECTURĂ

- Amarandei Mira – 9G – Premiul II
- Cojocaru Ana-Maria – 9A – Premiul II
- Felea Ioana – 9A – Premiul II
- Caranica Maria – 9F – Premiul II
- Aras Ayten-Maria – 9H – Premiul III
- Ene Maria Silvania – 11H – Premiul II

OLIMPIADA DE MATEMATICĂ –

ADOLF HAIMOVICI

- Ursea Daria – 9G – Premiul III – uman -
(*calificat la etapa națională*)
- Velciu Răzvan – 10D – Mențiune – științele naturii
(*calificat la etapa națională*)

OLIMPIADA DE GERMANĂ

- Velcu Maria-Alexandra – 9G – B1 – Premiul I
(*calificat la etapa națională*)
- Ghiță Corvin-George – 9A – B1 – Premiul II
(*calificat la etapa națională*)
- Gemaledin Iman-Belkis – 10D – A2 – Premiul II
(*calificat la etapa națională*)
- Georgescu Ana – 11B – C1 – Premiul II (calificat la națională)

OLIMPIADA DE RELIGIE

- Negreanu Alexandra – 11E – Premiul II
(*calificat la etapa națională*)

Noutăți & PROIECTE ÎN DERULARE

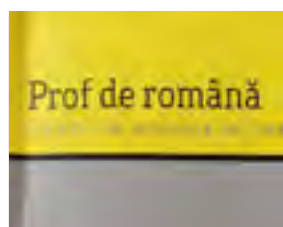
Echipa clubului de robotică *RoboSapiens* își desfășoară activitatea intens și diversificat. Începând din acest an școlar, a fost înființată și o secțiune specială, pentru gimnaziu - *RoboSapiens jr.* Cei mai mici lucrează cot la cot cu cei mai mari, obținând rezultate frumoase la competițiile de profil.

Începând din acest an școlar, concursul de informatică organizat în fiecare primăvară la Colegiul Național „Spiru Haret” se bucură de participare internațională. Astfel, *Adolescent Grigore Moisil International Programming Contest* va găzdui participanți din Bulgaria, Italia, Franța, Ucraina (sursa: <https://www.facebook.com/>

Centrul de Excelență pentru Informatică din București include și nouă elevi din liceul nostru, coordonați de doamnele profesoare Antonica Mocanu, Daniela Soare și Sava Patrick, absolvent C.N.S.H.B.

La sfârșitul lunii martie, a fost lansată o altfel de antologie de texte, intitulată *Prof de română*. Din colectivul de autori face parte și doamna profesoară Camelia Săpoi (limba română). Mai multe detalii: <https://cameliasapoiu.blogspot.com/2019/04/prof-de-romana-editura-carte-de->

În luna februarie, 2019, a fost lansat primul număr al revistei *Timpul Vlăstarelor*. Despre scopul revistei, despre echipa de elevi care o susține și despre profesorii coordonatori puteți afla accesând timpulvlastarelor.com.

MARA DRAGOMIR

PREMIUL 3,
N.A.S.A.
Space Settlement
2019

Interviu realizat de
Diana Maria DEACONU, 11 E

Mara DRAGOMIR (elevă în clasa a X-a B la Colegiul Național „Spiru Haret” din București) este prietena mea de trei ani. Știam de pasiunea ei pentru științele exacte, dar surpriza a constituit-o momentul când am aflat că e câștigătoarea Premiului III a competiției NASA Space Settlement 2019. Fiind și colega în același liceu, primul gând a fost acela de a afla cum a decurs această experiență. Iată ce ne-a împărtășit...

Diana Maria Deaconu: Am aflat că ai participat la o competiție mondială NASA, unde ai obținut și premiu. Cum se numește ea și despre ce a fost vorba?

Mara Dragomir: Concursul se numește *NASA Space Settlement Contest* și constă în realizarea de proiecte despre un space settlement, adică o stație spațială mare pe care ar putea trăi 10 000 de persoane. Au participat 12899 de elevi cu 2691 proiecte, iar eu am luat locul 3 la categoria clasa a 10-a individual.

D.M.D.: De unde vine pasiunea pentru spațiu?

M.D.: Pasiunea mea pentru spațiu vine în special din filme, precum *Star Wars*, *Interstellar*, filmele de la Marvel, dar și din cărți (Preludiul Fundației de I. Asimov).

D.M.D.: Cum a decurs concursul?

M.D.: Încă din septembrie am lucrat la proiect, câte un capitol sau două în fiecare săptămână, până în februarie, când am terminat și am trimis proiectul online.

D.M.D.: Te-ai implicat/ești implicată în *Clubul de robotică* al școlii? Cum e/a fost experiența *RoboSapiens*?

M.D.: Nu, dar aș dori să mă implic în Club în viitorul apropiat. Vreau să învăț limbajul de programare Java și să particip la FTC anul viitor, în cadrul clubului. Totuși, eu am mai făcut parte din alte cluburi de robotică și programare (Palatul Copiilor, Digitalkids, CoderDojo, Academia Inventează.ro)

D.M.D.: Ce intenționezi să faci în legătură cu pasiunea ta pentru spațiu?

M.D.: Nu știu încă dacă voi avea o carieră în acest domeniu, dar ideea este fascinantă.

D.M.D.: Ce oportunități privind dezvoltarea personală îți oferă participarea la acest concurs?

M.D.: Întrucât toți participanții sunt invitați la *International Space Development Conference*, în Arlington, SUA, am ocazia să întâlnesc tineri din toate colțurile lumii, pasionați, ca mine de spațiu, și oameni de știință importanți. De asemenea, o să am șansa de a vizita Statele Unite și de a-mi perfecționa competențele de comunicare în limba engleză.

D.M.D.: Au participat și elevi din alte licee? Cum v-ați înțeles?

M.D.: M-am pregătit pentru acest concurs în cadrul unui curs la care au participat și elevi din multe licee din București. Ne-am înțeles foarte bine.

D.M.D.: Ai vreun hobby? Ce-ți place cel mai mult să faci?

M.D.: Surprinzător, hobby-ul meu preferat nu are legătură cu acest domeniu. Îmi place mult să desenez în format digital, pe calculator. Desenez în mod special personaje din filme și seriale.

D.M.D.: Dar vreo materie preferată?

M.D.: Materia mea preferată este informatica.

D.M.D.: Ce crezi că lipsește din Spiru în acest moment?

M.D.: Aș dori ca în Spiru să existe mai multe laboratoare de chimie și de fizică în care să se poată realiza experimente. Alte lucruri importante care lipsesc din Spiru ar fi table inteligente, cantină, un bazin de înot și mai multe terenuri de sport.

D.M.D.: Te-ai gândit la ce facultate ai vrea să intri?

M.D.: Încă nu.

D.M.D.: Muzica preferată?

M.D.: Îmi place cel mai mult muzica rock / metal, în special Metallica.

D.M.D.: Un gând de final...

M.D.: Nu renunța niciodată la visurile tale.

**space
settlement,
adică o
stație
spațială
mare în
care ar
putea trăi
10 000 de
persoane**

”

Un mesaj pentru liceeni?

Nu te lăsa doar pe seama
școlii, nu înveța pentru
părinți sau pentru
profesori.

Dar pentru profesori?

Recunoașteți-vă limitele și
nu vă fie teamă să învățați
de la elevii voștri.

“

Nocturnele de poezie

INTERVIU:
POETA

TEODORA COMAN

Imagine: Sorina Tomulețiu,
în capitalcultural.ro

Începeam, în numărul anterior, a prezenta scriitori care au participat la *Nocturnele de poezie* în vara-toamna anului trecut, inițiativă a celor de la A.R.C.E.N. (Asociația pentru Cultură, Educație și Normalitate). După scriitorul Dan Coman, a venit rândul poetei Teodora Coman (coincidență onomastică).

*

De loc din Sibiu, Teodora Coman (n. 1976) a publicat poezii în revistele *Dilema veche*, *Arca*, *Euphorion*, iar din 2011 scrie cronici de carte în revista *Poesis International*. Este prezentă cu un grupaj de poeme în antologia *Ziua cea mai lungă* (2011). A debutat cu volumul *Cârțița de mansardă* (2012), pentru care a primit *Premiul de poezie pentru debut „Justin Panța”*. A urmat, în anul 2017, volumul *foloase necuvenite*.

„Teodora Coman nu mizează pe efectul imediat, smuls printr-o inovație metaforică de natură să-ți taie răsuflarea. Totul se croiește pe nesimțite, crește sub ochii cititorului, i se impregnează în piele pe măsură ce litera versului i se lipește de retină.” (Dan Boeriu, sursa: <https://danboeriu.wordpress.com/tag/zona-literara/>)

” o carte
cuprinde
doar o
perioadă din
viața ta...

am 32456 de
amintiri, toate
depozitate
cu grijă în
memoria
” afectivă

Foto: Facebook - Teodora Coman

Reporter Vlăstarul: Când și cum a venit pasiunea de a scrie în viața dumneavoastră?

Teodora Coman: În liceu, mă uitam noaptea, târziu, la un serial foarte atipic, cu o comunitate din Alaska pe cât de mică, pe atât de diversă. Se numea Northern Exposure. Așteptam până ce toți ai casei adormeau, apoi deschideam televizorul alb-negru, mic și butucănos, după 23.00, ca să văd personajul preferat, DJ local, Chris in the morning, care avea poezia în sânge și alterna, din cabina micului sediu al radio-ului (de fapt, o vitrină cu acest om atât de tonic și transparent în timpul emisiunilor sale neformate, creații pure de dialog cald cu ascultătorii sau de monologuri sclipitoare prin care interoga sensul lumii), literatura cu muzica. Felul sincer și pasionat cum citea din Thoreau, Darwin, Dylan Thomas și alți poeți de care habar nu aveam la 16 ani, m-a făcut să simt că poezia este o cale de acces la adevărul și frumusețea lumii. Chiar și astăzi, Chris in the morning este, prin excelență, Poetul, atât de diferit de tiparul anxios, retractil și nociv boem pe care aveam să îl întâlnesc prin mediile literare.

R.V. : Care dintre cărțile scrise și publicate vă reprezintă cel mai bine? De ce?

T.C.: Odată scrisă, o carte cuprinde doar o perioadă din viața ta, deci nu te reprezintă pe de-a-ntregul. Tipărită, nu îți mai aparține, e a lumii, a cititorilor, și scrierea ei a devenit trecut, în care eu, una, nu mă mai întorc, pentru că cea care voi fi va privi totul ca pe o fază care lăsa loc de mai mult și de mai bine. Nu te poți depăși dacă nu renunți la ceea ce ai fost. Din acest motiv, nu îmi recitesc cărțile.

R.V. : Sunt autorii autohtoni apreciați în rândul liceenilor?

T.C.: Depinde de profesor. Cred că trebuie depășite clișeele sau rețetele unice aplicate ca grilă de lectură autorilor noștri. Personajul ca ființă de hârtie sau literatura ca transfigurare artistică a realității nu mai spun mare lucru, au intrat în limbajul de lemn al profesorilor pedanți. Din cauza lor, elevii se îndepărtează de Eminescu, de Slavici sau de Caragiale. Cred că reactivarea clasicilor cu grile de lectură noi, surprinzătoare, transdisciplinare, poate transforma ora de literatură într-o experiență vie, în care elevii pot realiza ce instrument extraordinar de explorare a lumii este scrisul. Autorii contemporani scriu, cu o sinceritate aproape brutală despre orice: dependența de calculator, eșecuri, experiențe rasiale, mediul corporatist, călătorii, alienarea de standardele capitaliste, consumeriste etc.

R.V. : Am venit și noi la Nocturnele de poezie din București. Au avut ceva aparte, pentru dumneavoastră, aceste întâlniri cu publicul față de altele?

T.C.: Da, faptul că a trebuit să vorbesc imoral de mult despre mine, pe lângă lectura de poezie propriu-zisă.

R.√. : Ne puteți împărtăși titlurile a trei cărți care v-au plăcut extraordinar de mult?

T.C.: Contraviața lui Philip Roth, Copiii timpului de Adrian Tchaikovsky, un S.F. extraordinar, și Argonauții, de Maggie Nelson, o carte stranie și revoluționară. Toate sunt în proză.

R.√. : V-a rămas întipărit în memorie vreun caz deosebit de-a lungul activității dumneavoastră de scriitor?

T.C.: Da, țin minte și acum mailul editorului meu, Claudiu Komartin, prin care propunea să îmi publice prima carte, înscrisă la Concursul național de debut. Faptul că m-am văzut pe lista primilor cinci finaliști, după citirea de către juriu a zeci de manuscrise, mi-a dat o bucurie neverosimilă, e bucuria pe care te temi să o trăiești până la capăt, de teamă că totul ar fi putut fi o greșală. Deja era neașteptat de bine pentru mine să îmi văd numele printre finaliști, dar mi se pare că primesc de la Claudiu propunerea cu pricina!

R.√. : Vi s-a întâmplat ca, după ce ați scris o carte, să nu mai fiți mulțumit?

T.C.: Aș zice că e obligatoriu. De fapt, publicarea te obligă să scapi definitiv de manuscris, atunci când e silit să devină carte. Dacă nu ai publica, ai corecta la infinit același și același material.

R.√. : Ce liceu ați absolvit? Aveți vreo amintire aparte legată de viața de licean?

D.C.: Liceul de Artă. Cu riscul de a părea patetică, a fost perioada cea mai urâtă a vieții mele, cimitirul deplâns de poet. Nu am amintiri frumoase decât cele legate de profesorul de grafică, un extraordinar artist, emigrat la mijlocul anilor 90, pe care simțeam că îl dezamăgesc încontinuu. Știam că nu îi pot împlini așteptările, nu aveam nici îndemânarea, nici imaginația de a fi, cu adevărat, liberă în exprimare, de a depăși tiparele de reprezentare, așa cum ne încuraja mereu. Evident, am 32456 de amintiri, toate depozitate cu grijă în memoria afectivă – nu cred că aș putea alege doar una, n-ar fi cinstit față de celelalte.

R.√. : Considerați că activitățile extrașcolare, în special întâlnirile cu scriitorii sau cluburile

de lectură, mai au vreo relevanță pentru noi, liceenii? De ce?

T.C.: Depinde foarte mult de profesor să le stârnească elevilor interesul elevilor pentru literatura contemporană și, implicit, pentru autori. Copiii nu au termen de comparație dacă nu li se expune, măcar în linii mari, un tablou al literaturii contemporane, cu oameni vii, obișnuiți, nu cu statui urcate pe soclurile istoriei literare.

R.√. : Întrebarea mea este despre poziționarea scriitorului postmodern, a lumii culturale postmoderne, față de publicul românesc, poate nu îndeajuns pregătit (cazurile nu sunt puține la noi). Ce considerați dumneavoastră salvator, din punct de vedere scriitoricesc, literar, dar și din punct de vedere uman, ontologic pentru receptarea acestui tip de literatură?

T.C.: Postmodernismul a trecut. S-a vorbit, la un moment dat, de hiperrealism, pe urmele lui Baudrillard, filosoful care a analizat raportul dintre simulare și simulacru, în sensul că virtualul are tehnici de mimare a realului atât de performante, încât pare mai real decât... realul însuși. Bogdan Ghiu vorbește de un nou Ev Mediu în era cyber, numit Ev Media. Așa că trăim vremuri complicate, cu o nouă criză a valorilor. Publicul românesc este, încă, destul de timid, piața de carte, modestă în raport cu cea din alte state. De aceea, cred că scriitorul trebuie să iasă din bula lui și să se angajeze într-o interacțiune adevărată cu publicul; mulți dintre autorii contemporani au înțeles această necesitate, fac turnee de promovare, se planifică întâlniri cu elevi din diferite licee. Cred că orice școală trebuie să aibă curajul de a invita scriitori în cadrul unei discuții cu cei tineri, să accepte lecturile publice, dialogurile cu diferite categorii de oameni. Pe de altă parte, cred că și școala și profesorii trebuie să stimuleze interesul pentru activitățile culturale, atâtea câte sunt, de tipul unui târg de carte, al unui festival de literatură, Nocturne etc.

VISUL: metaforă a eliberării din labirintul existențial

Teodora Bercea, 10 D

Continuăm, și în acest număr, intenția de a oferi tinerilor inSPIRați șansa de a-și valorifica potențialul. Fie că e vorba despre lucrările lor, fie că e vorba despre modele oferite de profesori, spiriștii ce participă la diferite olimpiade sau concursuri școlare vor împărtăși ceva din experiențele lor cognitive sau artistice.

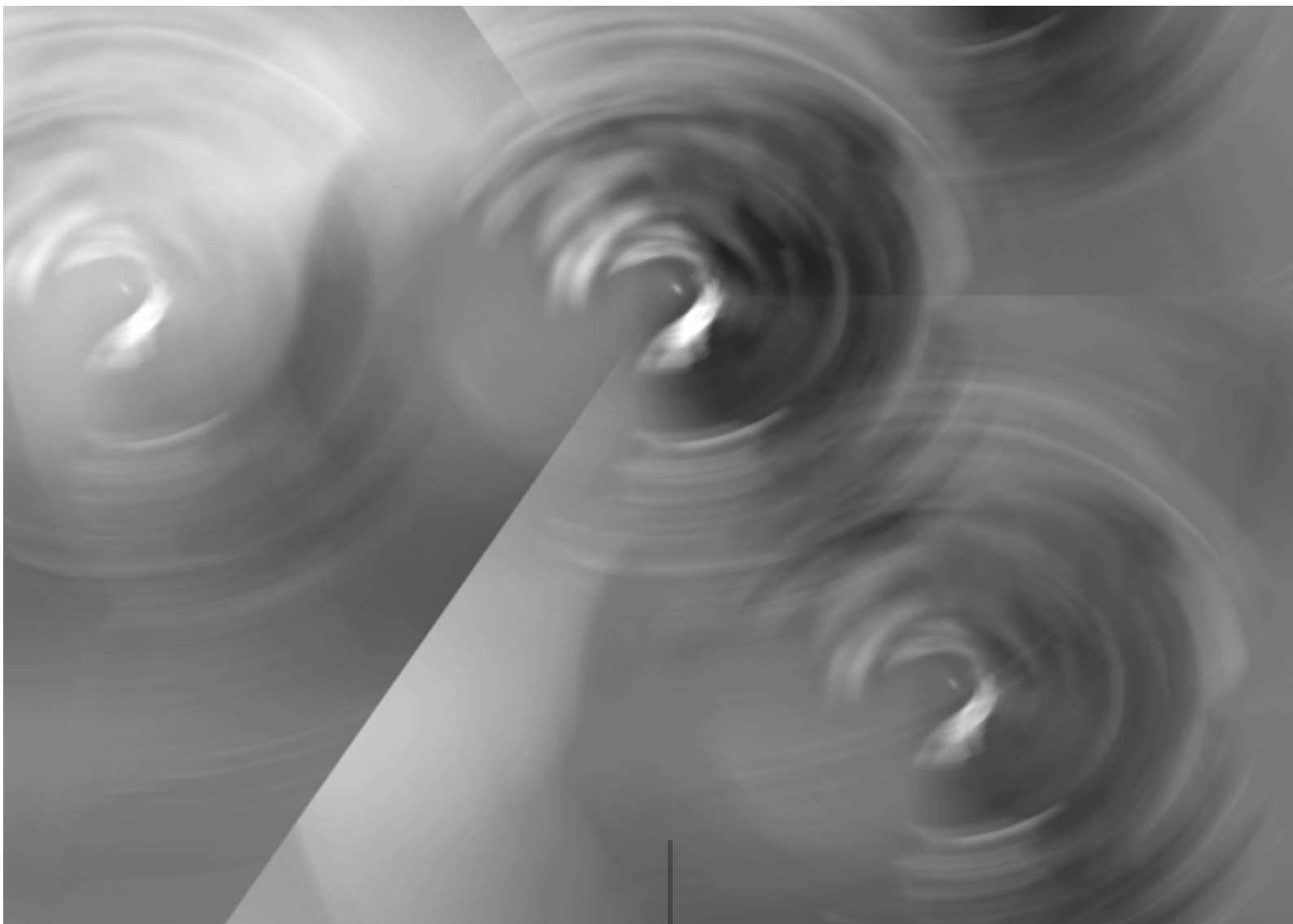
Îngrădit permanent de social, amenințat de teroarea istoriei, omul este nevoit să găsească refugiu în toposul lăuntric, prin vis. Revelând alte căi de autocunoaștere, el surprinde zonele cele mai ascunse ale sufletului, angrenând emoții, obsesii, dorințe, neliniști, pasiuni șiangoase definitorii condiției umane.

Nu este de mirare, astfel, că visul, ca simbol, se regăsește în numeroase opere din literatura universală. Edgar Allan Poe dedică poezia *Un vis în miez de vis* acestei căi de a codifica idealurile; în viziunea sa, visul depășește statutul de imagine, devenind o modalitate de a crea iluzia plăcerii. Pune în lumină, totuși, efemeritatea acestor iluzii, care necesită sacrificiu – „Că vis și amăgire/ Fu viața ce-am avut!” – recunoscând valoarea fundamentală, de refugiu, a visului. Astfel, scriitorul american surprinde realitatea distorsionată a dimensiunii onirice: „În somn profund și-n ochi deschis/ Un vis în miezul altui vis”.

O perspectivă similară apare în scurta narațiune *Căprioara din vis* de Vasile Voiculescu, în care personajul conștientizează valoarea visului („eu cred în vise, urmă cu tărie bătrânul”), ceea ce îi facilitează accesul la adevăruri ultime.

Imagine: Corina Buzoianu

Astfel, în urma morții sale, se trezește într-o realitate asemănătoare, dar nu identică; acest fapt poate fi pus atât pe seama dimensiunii fantastice a operei, dar și pe nevoia omului de a-și sonda imanența. În plus, accesul la gândurile unei alte ființe este un indiciu asupra lumii de vis a lui Poe, în care moartea se dovedește a fi prețul plătit pentru eliberarea existenței sale anterioare și revelația microcosmosului: „Adormii? Murii? Apoi iar mă nascui, crescui repede și mă trezii. Priveam cu ochi noi o dimineață de vară însorită.”

În opera eminesciană *Sărmanul Dionis*, pe de altă parte, instanța locutoare descoperă forța anticipativă a visului. Prin accesarea vieții psihice a lui Dionis („Cine știe, gândi Dionis, dacă în cartea aceasta nu e semnul ce-i în stare de a te transpune în adâncurile sufletești?“) este sugerată nevoia sa de a se elibera din fadoarea existenței, împlinită odată cu intrarea în starea de reverie.

De asemenea, personajul își exteriorizează perspectiva suprarrealistă asupra timpului și spațiului, ce slujesc unei imagini de ansamblu asupra existenței: „sub fruntea noastră e lumea, acel pustiu întins... de ce numai spațiul, de ce nu timpul, trecutul.“

Având în vedere afirmația lui Hermann Hesse din volumul *Basme* – „Moartea era viață și viața era moarte și amândouă erau prinse într-o eternă și năprasnică încheștare a iubirii“, – se poate formula o axiomă similară despre coordonatele spațio-temporale în dimensiunea onirică. Este permisă, astfel, întreruperea fluxului temporal al vieții, pentru evadarea din labirintul existențial întemeiat de limite.

Așadar, evadarea din cotidianul puternic mecanizat este facilitată de dimensiunea visului, în care timpul și spațiul, încrucișate de o infinitate de ori, permit descătușarea omului prin iluzia deșartă a plăcerii.

SPIRU...

ÎN VERSURI

Proiectul „Spiru în versuri” a fost inițiat de eleva IMAN-BELKIS GEMALEDIN (din clasa a X-a D) și se adresează tuturor elevilor cu înclinații artistice din Colegiul Național „Spiru Haret”. Despre ce este vorba?

În fiecare an, pe data de 21 martie, este celebrată **Ziua Internațională a Poeziei**. Cu acest prilej, Iman-Belkis a propus organizarea unui concurs de poezie. Ce a urmat...

La începutul lunii martie, 2019, un nou anunț la stația școlii. Cum se întâmplă de obicei, prima dată mesajul a fost receptat trunchiat. Auzisem ceva despre un „concurs”, apoi vocea anunța: „Trimite poezia ta...” În următoarea pauză, totul s-a limpezit: era vorba despre un concurs de poezie. Curând, au apărut afișe pe culoarele liceului ce conțineau detalii cu privire la organizatori. Am sunat la numărul de pe afiș. Mi-a răspuns și s-a recomandat: Iman. I-am cerut mai multe detalii.

„- Da, este vorba despre un concurs de poezie. Pentru că, în curând, va fi celebrată *Ziua Internațională a Poeziei*, m-am gândit să o întâmpinăm cum se cuvine. Cu un concurs de poezie. O să vin mâine prin clase să anunț detaliile. Regulamentul este simplu: sunt invitați să participe elevi din toate clasele, deopotrivă gimnaziu și liceu. Tematica poeziilor e la liberă alegere. Mai mult, creațiile pot fi scrise în orice limbă. Va exista și un juriu format din cadre didactice ale școlii și din doi elevi.

Detalii: vlăstarul.com

Foto: Theodora Crăciun, 10 D
 Imagine: Iman-Belkis Gemaledin, 10 D

Desemnarea câștigătorilor va avea loc în cadrul unui eveniment organizat pe data de 22 martie, în curtea liceului. “Și convorbirea s-a încheiat la fel de brusc cum începuse.

M-am întâlnit cu ea câteva zile mai târziu. Realizase un proiect și obținuse aprobarea. Îmi spunea ceva de covorașe întinse prin curtea liceului, de soare (aflase ea că în acea zi va fi soare; m-am abținut să-i vorbesc despre Murphy și „legile” lui...). I-am spus că voi fi acolo negreșit.

... Și așa s-a și întâmplat. Cum prevăzuse. Mă rog, în linii mari: un covor întins pe asfalt, soare cât puteai vedea cu ochii (la propriu, căci clădirile dărăpănate din vecinătatea școlii mai fură ceva din lumina dătorului de viață), copii, profesori, poezie...

Nu pot spune decât că m-a încântat priveliștea. Și mi-au venit în minte, instantaneu, vorbele lui Nicolae Steinhardt: să dăm „posibilitatea elevilor acestui liceu să-și publice încercările cele mai reușite”. Pun cheazășie că așa va fi.

În organizarea evenimentului s-au implicat, din partea cadrelor didactice: doamna Victoria MIHALCEA, doamna Ioana DUMITRU, doamna Liana HERA, doamna Corina BUZOIANU, doamna Dorina ENCIU, doamna Mariana COMĂNIȚĂ (director) și domnul Alexandru CONSANTINESCU (director-adjunct). Șaptesprezece spiriști s-au înscris în concurs, unii semnând poeziile, alții - păstrând anonimatul.

Vineri seara. Ora 21.00. Mesaj de la Iman:
Poezia este articularea emoțiilor izvorâte din tumultul trăirilor intense, într-o formă cursivă, dar revărsate în cascadă atât de maiestuos. (Nedumerire. Să fie oare chiar Iman?)

Poezia ne formează ca spirite libere, îndrăznețe și sensibile.

De când se naște, omul este expus poeziei. Astfel, copilăria și poezia merg ținându-se de mână, înaintând șăgalnic spre adolescență. Când intensitatea trăirilor atinge apogeul, unii aleg să și le exprime în versuri.

Aceasta a fost menirea întâlnirii noastre de astăzi: de a croi drum sensibilității prin meandrele cotidianului, de a rupe chingile tăcerii, de a permite latentului să devină manifest. Ce pretext putea fi mai potrivit dacă nu... Ziua Internațională a Poeziei? (O pot contrazice? Nu prea. E clar! Întrebare retorică!)

Pentru mine a fost un demers care a implicat resurse motivaționale uriașe și în cadrul căruia am avut ocazia să cunosc dimensiuni nebănuite de sensibile ale colegilor mei...

A, cine sunt eu? Ce uituc sunt! Să mă prezint: sunt... un vlăstar. De ieri, de azi, dintotdeauna.

Sunt... **Vlăstarul!**

Mai multe detalii, imagini:

vlstarul.com

Concurs de scurt-metraje:

Timpul nu se va mai
întoarce: chiar dacă testul la
matematică v-a dat bătăi de
cap sau colegul de bancă v-a
dezamăgit, câte dintre acestea
vor mai conta la *Ultimul
clopoțel*?

O zi din viața unui spirist

Detalii: vlăstarul.com

La începutul acestui an școlar, un concurs pe cât de frumos, pe atât de interesant, a fost lansat la Colegiul Național „Spiru Haret” din București: realizarea, de către elevi, a unor scurt-metraje de 3-5 minute, reflectând „o zi din viața unui spirist”. Termenul limită de înscriere a filmelor în concurs: 12 decembrie, *Ziua Absolventului*.

Ca un făcut, tot în toamna anului 2018, o competiție în cadrul altui proiect cinematografic a implicat elevi din Colegiul Național „Spiru Haret”, organizați în șase echipe. A fost vorba despre *Festivalul Filmelor de la Cannes la București*, despre care am scris în numărul anterior al revistei *Vlăstarul*.

Aparent, două demersuri care s-au desfășurat, la un moment dat, concomitent, fără legătură unul cu celălalt. Și totuși... Jurizarea scurt-metrajelor din cadrul festivalului amintit a avut loc pe data de 29 octombrie, din echipa câștigătoare făcând parte Vlad Cojocaru și Arina Ciocan.

Zilele s-au scurs cu repeziciune și, pe data de 12 decembrie, au fost anunțați câștigătorii competiției inițiate în liceul nostru:

- **PREMIUL I** - echipa mixtă realizată din elevi din clasele a IX-a și a XI-a (<https://youtu.be/iltlq7iRTc>);
- **PREMIUL II** - filmul clasei a XII-a E, realizat de Alissa Poenaru, coordonator prof. Mihaela Zoicaș (<https://youtu.be/yUwccFRA-Sg>);
- **PREMIUL III** - filmul clasei a XI-a G, coordonator prof. Enciu Dorina (<https://youtu.be/8Fo5ct5TkYc>);
- **PREMIUL SPECIAL AL JURIULUI** a fost acordat filmului realizat de elevii clasei a V-a, coordonator prof. Durac Ana (<https://youtu.be/fmhJgGGJNfQ>).

(sursa: www.facebook.com/events/2230786363858436/)

”

Am reflectat
asupra a ceea ce
ne face rutina
zilnică mai
specială...

La final, tot
ce-ți vei mai
dori va fi încă
o zi din viața
unui spirist.

“

” vom privi
înapoi cu
bucurie
entuziasm
tristețe și,
poate,
cu un strop de
regret că nu
am apreciat
ceea ce aveam
la momentul
respectiv.

Profesori coordonatori:
Dana SBURLAN
Dorina ENCIU

Surpriză sau nu, din echipă au făcut parte și cei doi tineri implicați în celălalt concurs. Echipa al cărui scurt-metraj a câștigat concursul cu tema „O zi din viața unui spirist” a fost compusă din: Cătănescu Ingrid-Adela (11G), Ciocan Arina Teodora (11G), Ciolcă Maria Luiza (11G), Cojocaru Vlad Andrei (11E), Ghiță Corvin George (9A) și Stan Sânziana (11G). Contactat de echipa *Vlăstarul*, Vlad Cojocaru ne-a mărturisit:

„Provenim toți dintr-un grup mai larg, deci formarea echipei a fost un proces rapid. A participat cine a vrut. În opinia mea, scurt-metrajul trebuia să fie concentrat. Să transmită ceva folosind cât mai puține cadre. Uneori, aceasta implică limitarea posibilităților de exprimare. Din punctul meu de vedere, filmul nostru nu a fost cel mai bun din cele prezentate, dar e singurul care ar fi putut să câștige. Ideea Luizei (Ciolcă) ne-a «salvat» proiectul: «La final, tot ce-ți vei mai dori va fi încă o zi din viața unui spirist». Prin urmare, filmul nostru a constatat în reinterpretarea titlului, permițându-ne să facem ceva diferit, dar în conformitate cu cerințele concursului. În loc să prezentăm desfășurarea unei zile din viața unui elev, am reflectat asupra a ce ne face rutina zilnică mai specială, am încercat să redăm prin ce trece un elev în timpul liceului, cu părți bune și părți mai puțin bune.

Reporter *Vlăstarul*: Intenționați să continuați realizarea de scurt-metraje sau de producții cinematografice?

Vlad Cojocaru: Nu pot vorbi în numele colegilor mei, însă eu voi continua această activitate, deoarece arta a devenit, pentru mine, o modalitate de a-mi canaliza emoțiile și gândurile creativ. Nu contează dacă e film, muzică sau poezie, fac ce simt și, luând în considerare ultimele concursuri, o fac bine. “

Într-o notă meditativ-nostalgică, **Luiza CIOLCĂ** a sintetizat mesajul filmului: „Sunt de părere ca noi nu prețuim timpul, fiindcă avem impresia ca este nesfârșit. Într-o zi ești boboc și te gândești: «câte o să fac în acești patru ani!». Dar, în altă zi, te uiți în jur, vezi prietenii purtând cu mândrie roba în culorile mov și negru, iar tu ții strâns de diploma absolventului. Am fost încântată să pot participa alături de colegii mei la acest proiect, intenția noastră fiind aceea de a evidenția câteva dintre momentele unice ale vieții de spirist. Finalul filmului reamintește spiriștilor faptul că timpul nu se va mai întoarce: chiar dacă testul la matematică v-a dat bătăi de cap sau colegul de bancă v-a dezamăgit, câte dintre acestea vor mai conta la *Ultimul clopoțel*? Fiindcă vom privi înapoi cu bucurie, entuziasm, tristețe și, poate, cu un strop de regret că nu am apreciat ceea ce aveam la momentul respectiv.”

CLUB de DEBATE

SpiruDebateClub

Reînființat în anul 2015, clubul de dezbateri academice din liceul nostru își desfășoară activitatea sub îndrumarea a trei traineri ARDOR: Cătălin Apătean, Laura Ene (C.N.S.H.B.), Ana Coman (C.N. „Gheorghe Lazăr”), profesor coordonator fiind doamna Corina Buzoianu. În urma DEMO-ului de la începutul anului școlar, cererile de acceptare în club au fost numeroase.

Selecția s-a realizat, ca de obicei, pe baza unui scurt eseu motivațional și a unui interviu. Pe lângă competiții de profil recunoscute, echipa are în vedere și participarea la olimpiada de dezbateri.

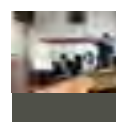
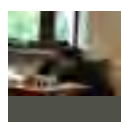

Foto: Ilinca Smochină, Alexa Boboc

Text și foto: Ana Teodorescu, 9 H

Perioada 9-10 martie a reprezentat pentru mine și colegile mele, Daria Glonțeanu și Ioana Felea, inițierea într-o nouă lume cu care nu ne-am mai confruntat până acum: Lumea Dezbatelor. De când am început debate-ul în luna septembrie, perspectiva noastră despre tot ceea ce se întâmplă în lume s-a schimbat radical, încurajându-ne să analizăm totul înainte de a trage o concluzie și să privim orice situație din două perspective GVERN și OPOZIȚIE (în termenii din viața cotidiană: PRO și CONTRA).

Participarea la concursul de dezbateri SAINT GEORGE CITY OF DEBATE ne-a prezentat atât partea academică, dar și pe cea distractivă a dezbaterilor. Încă din prima zi, când am pășit sfioase în sala mare pentru a face înscrierea, atenția ne-a fost distrasă de grupurile de participanți veniți din toată țara. Uimirea a fost peste măsură când am remarcat că toată lumea se știa cu toată lumea. Toți adolescenții erau prieteni, se știau de la competiții anterioare și revederea părea atât de specială pentru ei. Parcă nu se mai văzuseră de un an de zile, nu de la ultima competiție desfășurată cu puțin timp în urmă. Am făcut și noi cunoștință cu alți participanți aflați tot pentru prima dată la Sfântu Gheorghe și am fost fericiți să împărtășim cu aceștia primele impresii.

Atmosfera primitoare, veselă și dominată de bucuria oamenilor de a se afla acolo a fost, cu siguranță, factorul esențial care ne-a făcut să apreciem atât de mult munca depusă de organizatorii și de voluntarii care, încă de la început, ne-au întâmpinat cu cel mai călduros zâmbet. Am simțit că avem deja mulți prieteni acolo.

Meciurile au fost echilibrate, astfel încât să ne putem confrunța și cu stilul de joc al celor avansați, dar și cu stilul începătorilor. Am reușit să câștigăm meciurile cu echipele începătoare și să avem punctaje apropiate cu cele ale echipelor de avansați. Feedback-ul arbitrilor a fost pozitiv mereu, ne-au explicat că trebuie să ne formăm un stil de joc și, în timp, vom capăta o dexteritate anume care să ne ajute mai mult în meciuri.

În încheiere, competiția de la Saint George City of Debate a fost o experiență pozitivă din toate punctele de vedere. În primul rând, atmosfera ne-a determinat să apreciem peste măsură faptul că suntem în acel loc, făcând ceea ce ne place, iar organizatorii și arbitrii au completat totul prin prezența lor prietenoasă.

Cu siguranță ne vom întoarce la Sfântu Gheorghe și anul viitor pentru mai multe experiențe frumoase!

LEGTURĂ

Pauză de

Foto: Ilinca Smochină, 11 E

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

SUNETUL PAȘILOR LUI

*Apusul soarelui acopera peisajul într-o
mare de glasuri trecătoare,
de cuvinte șoptite,
de corpuri grăbite și priviri oarbe.*

*Ascult sunetul pașilor lui,
În haosul seral
Claxoane disperate
Pietoni grăbiți,
Iar eu... surdă la confuzia traficului.*

*Subconștientu-mi e invadat
De acel zgomot, acel tropăit.
Dar, trăind clipele cu desăvârșire,
M-am împiedicat și l-am pierdut subit.*

Silvia GHEORGHE, 11 H

Foto: Corina Buzoianu

Charlie BAUDOIN, masterand Universitatea
Sorbonne Nouvelle – Paris III

POÈTE – POÈTE

*Bien audacieux celui qui se sentant capable
De transmettre ce doux frisson d'éternité
Le traversant quand il vise la voie lactée
Se risque de dépendre de ses mots l'ineffable*

POETUL

*Cutezător cel care simțindu-se în stare
Să transmită acel dulce fior al eternității
Ce-l cuprinde când năzuiește la Calea Lactee
Se-ncumeta să zugrăvească cu vorbele lui inefabilul.*

Cu picioarele pe pământ și cu capu-n nori

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

*Sunt un actor pe scena vieții
Dansându-mi valsul între răsărit
și-apus.*

*Mă plimb noaptea printre
gândurile dimineții
Și țin strâns în mână un breloc.*

*Brelocul meu e amintirea zilelor
de dinainte
Îl țin strâns în mâna dreaptă, căci
prezentu-i-n mâna stângă...*

*În mâna stângă e și pixul, care
sufletului-i dă cuvânt
Cuvintele-mi sunt Creatorul, le
privesc zburând prin foi.*

*Picioarele mele sunt adânc înfipte
în pământ
Iar capul e în nori, sprijinindu-se
de Lună.*

*Sunt un călător... prin timp,
Dansându-mi valsul printre ani.*

Foto: Alexa Boboc, 10 F

Undeva între mal și abis

*Dragă Mare Neagră,
stau desculță la
mal
și te privesc
cum lin îmbrățișezi
nisipul rece
și îți vorbesc
căci mi-ai lipsit și acum
suntem doar noi*

*Simt că ai vrea să te
apropii,
prin valuri care se
înălță,
dar toate se întorc în larg
înainte sa m-atingă.*

*Mi-acoperi tainele
cu grijă
și le duci astfel în
larg
dar, cândva, chiar și tot ce
e în abis
are să ajungă înapoi
aici,
La mal.*

Silvia Gheorghe, 11 H

Zâmbet deșert

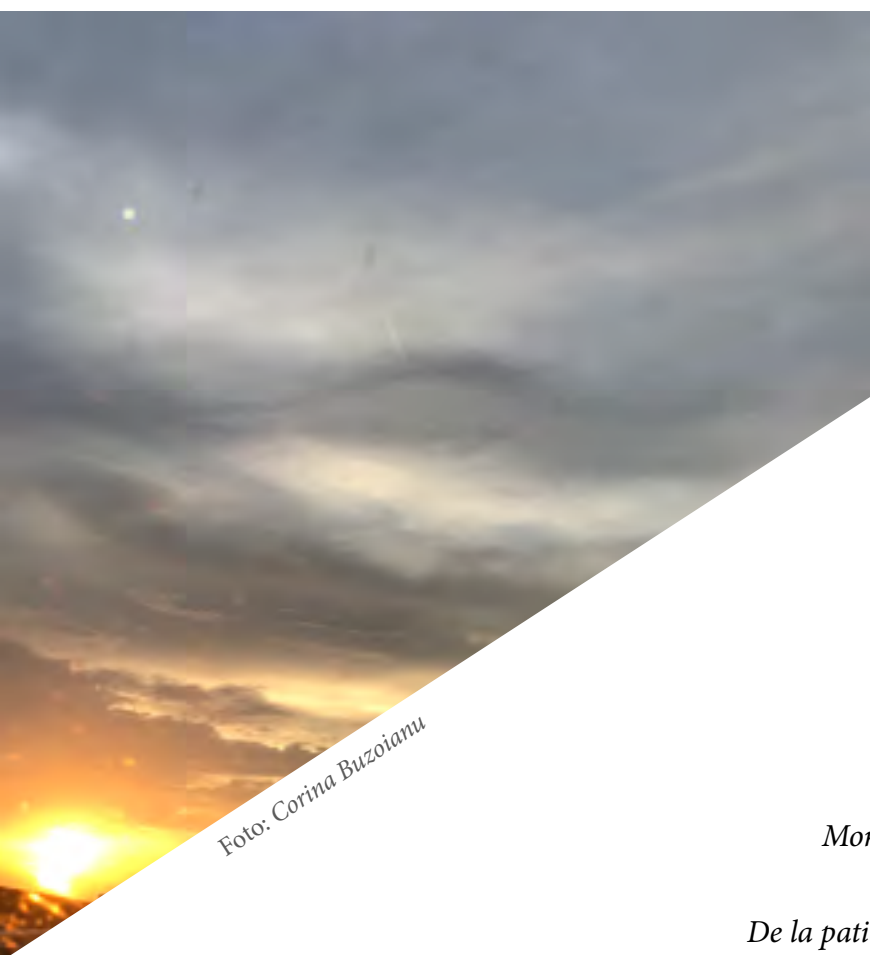
Luna-i pe cer,
Ascunsă de fum,
Ascunsă ca gândurile mele în inimă.
Stau pe un scaun semi înghețată
Ca și mintea și sufletul meu.
S-a terminat oare?
Ca nu mai pot...
Îndur cu greu ce mai vine,
Vreau sa mă țin tare
Dar parcă cu ziua-mi trece
Si noaptea reînvie
Negativismul ce mă omoară ușor.
În afară nu o să găsesc ce caut,
Doar în mine,
Poate în golul ce-l simt.

Zâmbetul îmi e deșert,
Cumva pierdut în ceață,
Nimic clar,
doar o parte ruptă de realitate.
În groază mă străpung,
Ca un arc,
Dar ce îi otrăvit nu-i vârful
Ci locul străpuns.
În culmea dorinței
A opririi timpului
Mă las purtată
într-o realitate ireală.
Una departe de suferința
Din cea adevărată.

GOL

Din ochi îmi curge răul,
Și genele îl ating,
Buza tremura în timp,
Și lasă în aerul răcoros
Ce muzica ne destramă...
Chinui ce în adânc se vede,
În suflet, un nimic, un om,
O altfel de natură...
Obosit tu cugeți,
Obosit te-așezi
Și sufli din ce ai
În inima uscată.
Uscată de ce a fost,
De cei ce au fost!
Udată trebuia de iubire,
Dar nimic nu i-a mai dat,
Toți doar au luat
Neînlocuind în loc...

Jessamine Murdzek, 9 F

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

L'amour

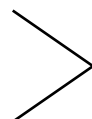

Foto: Corina Buzoianu

*Mon amour pour toi
Est pur, durable et coloré.
Mon amour pour toi ne disparaîtra jamais.
C'est comme les étoiles,
De la patience, de la brillance et de l'immortalité.
Je vais attendre comme les étoiles
Que tu m'aimes comme je t'aime
Même si cela prendra des millions d'années,
Je t'attendrai.
Je vais attendre ton amour.*

Miruna CĂTĂLUI, 10 E

Concursul Le Printemps des Poetes

Poezia **L'amour** a obținut **PREMIUL III** la concursul interjudețean de poezie în limba franceză **Le Printemps des Poètes**, organizat de Colegiul Național „Mircea cel Bătrân” din Râmnicu-Vâlcea. Participarea Mirunei a fost coordonată de doamna profesor Mihaela MILOSTIVU (limba franceză).

Sfârșit

Însăși natura cântă singură
și stelele răsar deasupra apei.
Ai putea pune lumina într-o lingură.

Un râu subțire duce înspre mare,
iar ea propagă unde violete
ce înclină vântul doar cu o chemare
Și fac să pară florile-amulete.

Deasupra pomilor din piatră verde,
o pasăre albastră stă cuminte.
Ea zboară și cerul n-o mai vede.

Și șarpele cel mare vine lent,
Și înconjoară pomii
Lăsând în urma lui numai pământ
Și plata cea din urm-a vămii.

Mai e doar steaua cea frumoasă.
E sus pe cer, zâmbind viclean...
Ea a-nghitit și pasarea albastră,
Și șarpele cu ochi de porțelan...

Foto: Diana Maria Deacom, 11 E

Maria Silvania ENE, 11 H

O omidă seamănă cu Albert Einstein

| PAUZĂ DE LECTURĂ |

*Nu îmi place unde mă duc când
Ies din zona mea de confort
Rulez cheful de viață și îl aprind
Cu ce cred că mi-e ultima speranță*

Dar stai

*Mai merită oare drumul meu
De acasă la metrou și la liceu*

Mă întorc acasă

*Tot ce fac e să citesc cărți pe jumătate
Goale pentru că le umplu eu cu scrisul
Imaginației mele ce nu cunoaște limite
Decât în infinit, spre care tinde*

Album!

*și ca în albumul lui
„Înainte Nosferatu“
și eu am trecut prin evenimente ce m-au schimbat
La nivel metafizic și metaforic
boom bap boom bap
Bate toba unui timp pierdut
înlocuită de tranzistori
Eu nu mă plâng
sper doar să câștig concursul
Care este viața
căci ce separă poezia mea
De viață și de melodiile lui Nosfe
este că ce scriu eu nu rimează.*

Vlad COJOCARU, 11 E
participant: *Spiru în versuri*

Foto: Ilinca Smochină, 11 E

THE HIGH NOON

Monotony is the enemy ,
You'll find out , hopefully .

Imagination is the weapon against reality ,
More starry-eyed I should be ,
All I need is originality ,
Glory of the work and me.

Imagination is for free,
No need to disagree ,
All of you shall see ,
The power of artistry .

I know that very soon ,
Our imagination will commune ,
Not with the creation , but the high noon.
Conț Cristina Alexandra, 10H

CRĂIASA ZĂPEZII

Mă ciupesc florii unei nopți netrăite
de mine
Și încet, mai încet decât îmi stă în fire
Mă desprind din propriul corp
Și alunec prin cer, prin șoapte, către
tine.

Cum mă prăbușesc așa ușoară
Îmi arunc speranțele spre o albă
furtună,
Unde stinghere nu cântă, nu vor să
rămână,
Iar vântul le răpește, le cară
Spre o altă iarnă, spre un fel de vară.

Fug de inima-mi păgână,
Ale mele mâini se frâng,
Ochi la frestre se adună,
Îngeri falși mă plâng,
Eu sunt tot ce-a fost,
și tot ce-o să rămână.

În final prea departe sunt plecată
Nu mai ești ce-mi erai odată...
Sarah Cristel 12E

ÎNTR-O CLEPSIDRĂ DE NORI...

Într-o clepsidră de nori,
Să trăiesc aș vrea,
Să pot privi lumea crudă
În alte culori,
Prin picături de apă
Cu mângâieri de catifea.

Greșelile s-ar socoti în picuri,
Iar timpul, în ploi
Și poate ar părea că trece mai greoi...
Probabil, șansa aș avea
Să șterg picurii căzuți
Cu-o ploaie, două-n urma mea...
Poate că, stând comod
Pe norii ca de vată,
Nimeni și nimic nu m-ar
M-ai întrista vreodată!

Amarnic sună, însă,
Când îmi amintesc
C-acest culcuș e doar un ideal,
Că realul e departe
De-a fi banal
Și că, singură, curcubeiele
Trebuie să le gălesc...
Călina-Georgiana Niță, 10 G

Întrebări fără răspuns

Coltan Anca Stefania, 9 E

„ - **A**sta înseamnă că oamenii ar putea învăța să manipuleze spațiul? Să călătorească nestingherit prin el, doar prin forța gândului?”

- Ar putea, dacă ar înțelege că mintea e cea care creează materia, nu invers.“

Atlantida, Antoinette Wornik

Dacă, într-adevăr, facem totul greșit? Dacă este mai accesibil să călătorim cu gândul în univers, decât cu mașinării? Dacă am putea „sfida” imposibilul doar cu puterea minții? Ce-ar fi dacă, folosind mintea, am putea trece de limitele impuse de noi doar pentru că nu am reușit cu obiecte? Ce-ar fi dacă, într-o bună zi, ne-am folosi mai mult abilitățile noastre? Cum ar fi să înțelegem puterea abstractului? Ce s-ar întâmpla dacă toate coridoarele abandonate ale minții noastre ar fi, brusc, străbătute de energie? Am putea construi, la propriu, orașe doar cu gândul? Am putea muta munții din loc doar printr-un singur cuget? Am putea să ne conturăm lumi proprii ale minții noastre?

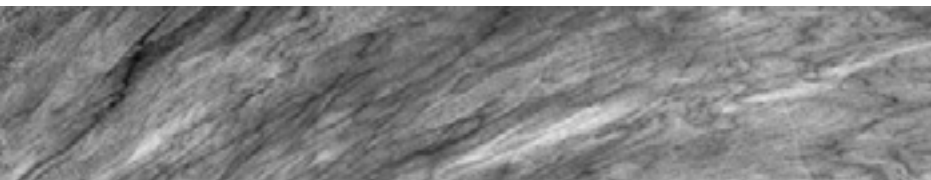
Am putea fi clar-văzători, călătorind oricând și oriunde doar printr-o singură clipire? Sunt multe întrebări și interpretări. O mulțime de răspunsuri, dar nu cele adevărate, nu cele pe care le căutăm.

Totuși, o întrebare importantă se ivește: „Cum vom reuși să ne folosim de disponibilitățile mentalului?”

Un pas spre această reușită îl vom face dacă vom avea cu toții viziune. Deși suntem reprezentarea umanității, puțini dintre noi știm să gândim deschis. Nu ne încredem în ceea ce nu vedem, așteptând dovezi. Acest mod de a privi lucrurile poate fi de folos, dar ne poate închide orizonturile. Nu suntem toți intuitivi și nu ne încredem în ceea ce simțim. Paradoxal, încercăm să fim atât de raționali încât ne închidem singuri ușile spre un flux de explorări. Dacă am lua în calcul motto-ul „Atâta timp cât ne putem imagina, este posibil”, atunci am putea evolua exact cât ne-am dori.

Budiștii spun că drumul *jnana* (cunoaștere) - *prajna* (înțelegere pură, înțelepciune capabilă să nimicească suferința, aducând iluminarea) - *nirvana* (atât respingerea regretelor și a durerilor tale, cât și indiferența la anihilarea sau schimbarea „agregatelor” existenței tale) ar putea duce spre un anumit stadiu superior al mentalității, dezvăluind „adevărul pur”, un contrariu al lumii noastre, un neant. Însă nu cred că putem intra în această stare în care este nimicită suferința, într-un „nimic absolut”. Acceptarea faptelor este imposibil de atins de către un om, considerând că acesta încearcă mereu să se perfecționeze și să se adapteze. Omului îi este greu să accepte adevărul, greșelile, sentimentele.

Imagine: foca-ch.com

Pare o aberație să crezi că o ființă umană s-ar putea împăca cu emoțiile, apariția, percepțiile, activitatea, cu însăși conștiința ei. Ce ar fi ea dacă s-ar întâmpla așa ceva? Ar deveni cu totul alt-ceva. Ar fi un personaj străin printre cei ce erau odată ca el. De ce ai dori să te îndepărtezi de la o presupusă soartă a speciei tale? Nu pare a fi moral.

Știm că omenirea poate călători subiectiv, însă la „o scară mult mai mică”, prin intermediul imaginației. Oricât de naivă pare această idee, poate fi adevărată. Ne imaginăm fie static, fie dinamic, tot felul de lucruri, locuri, persoane. Asociem și ne imaginăm cu ochii minții. Totuși, cu toții o facem diferit, ceea ce este un obstacol pentru noi. De ce? Imaginează-ți o mare. O vezi albastră? O vezi turcoaz? Verde? Este cumva învolburată? Vezi valuri înspumate, parcă încercând să ia cu ele tot ce este pe mal, sau doar unele lente, blânde, ce îți gâdilă picioarele, schițând un zâmbet nostalgic pe fața ta?

Poate nu e nimic din cele spuse de mine acum, poate perspectiva ta este chiar din adâncul mării, ascunsă după alge sau corali, de vreme ce ne creionăm marea și

locul din care o privim într-un mod unic.

Astfel, imaginația ne limitează la marea mea, marea ta, marea sa, dar nu marea noastră. În consecință, constatăm că subiectivitatea ne împiedică să ajungem la o disponibilitate probabilă a minții umane: călătoria cu gândul prin realitate. Asemănător se întâmplă și cu visele. Visând, dăm contur unor situații sau povești despre locuri pe care vrem să le explorăm; despre cum dorințele noastre din viața de zi cu zi devin realitate; despre anumite persoane, personaje; despre temerile noastre, dar nu despre ceea ce se întâmplă, se află, acționează efectiv.

Așadar, tot acest concept al puterii unui cuget este iluzoriu momentan, din cauza miilor de întrebări, a lipsei de răspunsuri, a parcurgerii neprevăzute și neștiute până la destinația dorită, dar și ceea ce ne face pe noi oameni. Totuși, putem spera la o evoluție care ne va apropia de atingerea acestui stadiu oricât de puțin, poate chiar cât un pas de furnică, pentru că, până la urmă, și acela poate fi numit progres. Până când acel moment va sosi, continuați să vă cultivați recoltele de materie cenușie și nu uitați să gândiți!

Eu, Omul

Anastasia Mareș, 9 C

Pornind de la versul lui Nichita Stănescu: „Abia am timp să mă mir că exist, dar mă bucur întotdeauna că sunt”, vin și vă întreb: cine sunteți? Îmi veți răspunde: „Suntem șapte miliarde de oameni pe această planetă, iar mulți tind să se piardă pe drumul vieții, din cauza refuzului de a răspunde acestei întrebări. Avem impresia că lucrurile vor fi simple: voi intra la liceu, voi învăța, apoi voi da la o facultate, încercând apoi să îmi găsesc un loc de muncă, posibil și să mă mut cu chirie, poate îmi voi lua un câine, sau o pisică, sau poate îmi voi întemeia o familie. Ca într-un film. Dar există o problemă: cum vei ști să faci toate acele lucruri, dacă nu ai aflat cine ești?

Iată o constatare: dacă vei răspunde la întrebarea de mai sus, vei ști ce vrei cu adevărat de la tine, vei ști ce fel de om ai vrea să fii, vei ști cum să te aperi de vanitatea proprie și, de ce nu, și de a altor oameni, de răcoarea din ochii lor, vei simți și cel mai neînsemnat fior până-n măduva oaselor. Nu te gândi că, odată ce vei avea un răspuns, călătoria spre tine însuși se va termina. Va dura o viață.

Această scrisoare e atât pentru voi, cât și pentru mine.

Uneori simțim nevoia să ne exprimăm pentru a ne înțelege pe noi

înșine. Alteori, devenim confuzi, pentru că nimeni nu înțelege mesajul nostru. ne simțim singuri, dar, în realitate, niciodată nu am fost. Ne lăsăm purtați de cuvintele oamenilor, astfel încât ajungem să credem despre noi numai ce vor ei. Și iată cum apare, din nou, întrebarea „Cine sunt eu?”.

Recent, am citit într-o carte a lui Marin Preda următorul mesaj: „Ființa noastră e la discreția celorlalți, nu apari tu în ochii unuia așa cum ești, ci așa cum au reușit alții să sugereze o imagine despre tine. Și astfel viața noastră se scurge într-un efort permanent și adesea disperat de a demola această imagine, acțiuni de reușita căreia depinde totul, realizarea în societate, fericirea și adesea evitarea primejdiilor morale“. Aceasta este frica oamenilor: de a se schimba pentru alții, numai de dragul de a nu fi lăsați pe dinafară, dar și reliefează durerea din interiorul scriitorului, acesta mereu adaptându-se după spusele celor din jur. Și cu ce câștig?

În final, nu pot decât să vă spun că Omul este un ocean de culori și un drum pictat de ghicitori. Eu, Omul, voi pune punct acestui moment contemplativ și vă voi lăsa pe voi, oamenii, să răspundeți la întrebările infinite din mintea voastră.

Gândire plăcută,
Semnat: Omul

Foto: Alexa Boboc, 10 F

Viata

Foto: Ilinca Smochină, 11 E

Isadora BĂLTĂȚEANU, 10 G

Viața de artist... desigur, pentru mulți dintre noi a fost, este și va rămâne un mister, însă datorită unei doamne foarte speciale din viața mea, care nu e doar mama... ci și una din cele mai talentate artiste în meseria teatrului, am reușit să aflu puțin din viața unui artist.

Actorii sunt cei ce redau arta teatrului... sunt cei ce creează sau recrează viața. Încă din studenție, li se cere adevărul de către profesori, colegi, dar mai ales de către public. Felul în care acesta rezonază, determină actorul să creeze situații ce îl apropie de sufletul spectatorului. El caută constant adevărul, utilizând modalități de exprimare și diverse forme ale spectacolelor: teatru clasic, teatru antic, teatru romantic, teatru muzical, teatru în proză sau în versuri și multe altele. Ei au nevoie de recunoașterea publicului și a breslei în timp real.

Teatrul este oglinda vieții, reflectând realitatea. Cu cât această oglindă este mai fidelă și redă cu acuratețe realitatea social-psihologică, viața într-un anumit moment, cu atât forma spectacolului își va găsi ecou atât în mintea, cât și în sufletul spectatorului. Sunt mulți cei ce slujesc

arta spectacolului, fie că e vorba de artiști, tehnicieni, sufleuri... arta este în echipă, chiar și în monolog este regizorul, scenograful, coregraful, dramaturgul, actorii... Partea tehnică este foarte importantă: sunet, lumină, mecanisme scenice - toate conferă spectacolului atmosfera magică.

Felul în care un actor interpretează și creează personajul sau situația în care se regăsește este, pe de o parte, expresia talentului său, a muncii sale și a efortului depus, dar, pe de alta, și a felului cum înglobează și răspunde cerințelor și indicațiilor regizorului. De asemenea, scenograful are o contribuție extraordinară la realizarea unui spectacol, iar costumele poartă semnătura autorului și sunt purtătoare de drepturi de autor scenografului care le-a gândit, indiferent de tipul de teatru sau de film.

Dacă vorbim de un actor, pornim de la descifrarea și însușirea textului. Acest pas constituie o etapă extrem de importantă, crucială în drumul creației artistice. Desigur, creativitatea, talentul și inspirația constituie elemente esențiale, însă fără muncă, studiu și orizont cultural, o creație valoroasă este aproape imposibilă. Așa cum spune mama:

de artist

Foto: arhiva Vlăstarul

„O permanentă instruire constă în: dezvoltarea sinelui, culturală, lectură, studiu, curiozitate, atenția constantă la ce se întâmplă în jur... sunt atribute cruciale ale statutului de artist. Sensibilitatea, felul în care un artist vibrează la ceea ce se întâmplă în jurul său îl caracterizează cu adevărat. El este ca un reportofon, un aparat ce înregistrează întâmplările din jurul său și le recrează prin prisma propriei subiectivități. Simte nevoia de a transmite un mesaj prin intermediul artei sale. Artiștii sunt fragili ca niște copii, vulnerabili și chiar și orgolioși”.

Mama mi-a dezvăluit că, din cauza orgoliului și a ambiției, la început i-a fost frică să recunoască ce își dorește: actorie. Însă, datorită bunicului meu, tatăl ei, care a prezentat-o unui cunoscut regizor de film, a învățat ce înseamnă rezistența fizică, respirația, dozarea efortului, dar, cel mai important, organizarea timpului și a orizontului cultural. Ea îmi spune că viața de artist nu e grea, deoarece își iubește cu adevărat meseria. Dorința ei, în urma fiecărui spectacol, este de a lăsa o urmă în sufletul spectatorului. Ca acesta să se gândească la piesa văzută, indiferent că mănâncă, doarme, scrie sau face orice altceva. Pentru ea, felul în care se oglindește în ochii spectatorului reprezintă o satisfacție inexplicabilă, însă mărturisește că cea mai mare bucurie este aceea că a apucat să îi citească bunicului meu, în ultimele sale momente de viață. Cel mai dificil lucru, din punctul ei de vedere, este sacrificarea timpului, energiei și atenției pentru familie și cei iubiți.

Sunt mândră de mama mea și de felul în care ea își trăiește viața zi de zi, ca un artist minunat.

**Artiștii
sunt fragili
ca niște
copii,
vulnerabili
și chiar și
orgolioși**

(Maia Morgenstern)

Ghetarul Societății

Text și imagini: Alexandra Constantinoia, 9B

Scufundându-se, o cutie de sticlă opacă în care se plantează sămânța ce conține flacăra speranței celor fără stăpân, se îndreaptă spre cascada ce coboară prin cele nouă cercuri. Ea se înfiripă în pământul încins al grădinii de trandafiri al Purgatoriului din care răsar turnuri de porțelan, iar prin ferestrele închise se revarsă râul de foc în care arhanghelul își ascute sabia. Prin ecranul static reiese dualitatea minciunii ce se strecoară în mintea ochiului ce privește, pictând-o în roșu. La capătul cablului se află păpușarul care rescrie amendamentele și împletește din pânza păianjenului colivia unei păsări cântătoare care-și intonează suferința în note în forma de lemniscată ce plutesc spre înaltul cerului. Acolo, o ființă umanoidă cu cap de șacal învârtte roata destinului, iar deasupra răsună cântecul trompetei lui Gabriel care conține esența jocului măștilor ce îi cheamă pe oameni la judecată.

Introducere. Îndemn

Ioana-Cristina Anghel, 9 B

Notez inițial: am realizat că n-am mai lucrat serios în *Word* până acum. Nu sunt sigură de ce se întâmplă acum, sau cum de sunt la mate-info.

Totul are un început, nu-i așa? Inclusiv plăcerea mea și obiceiul meu de a scrie. Iată un scurt istoric:

În gimnaziu, deși nu pot spune exact în ce an, doamna dirigintă ne-a dat o temă pentru vacanța de vară. Ooo, desigur, „fantastic“! Așa ziceam și eu. Trebuia să scriem un jurnal. Cu toată sinceritatea, l-am redactat în ultima zi de vacanță. A ieșit oribil. Însă mi-am dat seama că mi-ar plăcea să pot exprima orice, oricând, prin scris.

Am continuat să scriu în acea agendă, deși nu mai era vorba de o temă. Pur și simplu îmi făcea plăcere. Puteam vorbi despre orice, fie ca scriam cum mă simt, fie ca analizam o anumită situație, totul putea fi pus pe hârtie. [...] Desigur, au urmat și perioade albe, luni de zile în care nu am scris nimic. Câteodată nu știam despre ce să scriu, alteori nu puteam să opresc ideile... [...] Un mic sfat pentru cine îmi împărtășește pasiunea: nu te panica! Golurile sunt naturale. La fel și eșecul. Dar putem oare defini eșecul în aceasta situație...? Sunt de părere că nu. Nu există „bine“ sau „rău“, „corect“ sau „greșit“, poate doar gramatical. Am totuși norocul tehnicii de a-mi revizui lucrarea înainte de a o prezenta. Știi... așa, sa nu mă fac de ras.

Revenind la ordinea inițială de idei... frica de a face un text „prost“ sau „greșit“ (din punctul de vedere al conținutului și al ideii în sine) poate fi înțeleasă, însă n-aș recomanda să o lași să te împiedice. Dacă vrei să o faci, fă-o! Ia o foaie de hârtie! Pune mâna pe orice unealtă de scris! Spune ce ai de spus! Te încurajez sa o

faci. De multe ori avem atâtea de spus, dar și atâtea care ne determină să credem că nu putem.

Mi te voi da exemplu! Ia uite, ce-mi place mie să mă apropiu de tine prin ce scriu... Conversăm! Îți și vorbesc informal, așa, ca unui prieten. Sper să nu devin invazivă. Înapoi! Par foarte deschisă pe hârtie, vocea din capul tău care îmi reda vorbele are un ton simpatic, aș dori să presupun. Află că sunt tăcută (cel puțin inițial, în preajma celor noi mie. Confortul meu social implică circulația din pauze, spre teroarea colegilor)! Asemenea multora, mă deschid greu persoanelor. Totuși, odată ce o fac, semăn mai mult cu autorul acestor texte ce conțin minimul bunului simț de haz, cu o aura vesela, ce (sper) că te pot aduce într-o stare mai bună.

Te invit să-ți observi colegii. Măcar unul este mai „antipatic“ aparent, așa-i? Știu și eu că ți-e greu să te apropiu de el, dar, dacă nu ai făcut-o până acum, poți încerca! O fi doar optimismul meu, dar vezi, poate găsești ceva plăcut și potrivit ție în acel coleg, o parte interesantă și amuzantă, ascunsă de timiditate... Dacă reușești, n-ai pentru ce! Dacă nu... mă voi scuza de pe acum și voi trece mai departe. [...]

Unul dintre scopurile mele este să pot da o mână de ajutor celor care o doresc și care ajung să citească ce mai reușesc câteodată să aranjez pe hârtie. În primă fază, te încurajez. Și pe tine, și pe prietenii tăi, și pe oricine! Recomand scrisul, fiindcă e ceea ce știu eu mai bine. Încercați să scrieți, cine știe, poate veți găsi ceva plăcut în aceasta. Și, dacă nu, nu e o pierdere! Poate nu din îndemnul meu, dar din alte viitoare trăiri vă veți găsi calea către ceva care va face plăcere, scris sau nu, în cazul în care nu ați făcut-o deja. Timp este destul!

În fond... și eu m-am descoperit mai bine printr-o temă de vacanță dezastruoasă.

Imagine: arhivă Văstarul

Arta actorului

Daria Ionescu, 9 G

Arta actorului este una dintre cele mai frumoase modalități de a transmite anumite idei și sentimente. Munca unui actor nu constă în imitarea unui personaj, ci în folosirea memoriei emoționale pentru a da naștere anumitor sentimente reale și *desfrânarea* acestora pe scenă în contextul situației personajului.

De asemenea, arta actorului nu înseamnă doar aranjarea unui decor, costumarea, urcarea pe scenă și recitarea unor replici. Pentru a descifra tainele artei actorului, trebuie să treci prima oară printr-o serie de activități pentru dezvoltarea concentrării, a relației cu ceilalți coechipieri și, încet-încet, descoperirea memoriei emoționale. În cei nouă ani în care am învățat despre arta actorului, mulți dintre ei au fost dedicați acestei etape. Fostul meu profesor de actorie ne dădea în fiecare săptămână exerciții, joculețe și teme foarte interesante, de la „oglindea” cu un partener, la crearea unui spațiu, imaginarea unei situații și improvizare.

După această etapă, am început să căutăm pasaje cu dialog în anumite cărți și să încercăm să le interpretăm. Întâi am jucat în fața colegilor și a părinților. Apoi, am început să lucrăm la spectacole. Lucrul la spectacole

durează săptămâni întregi. În aceste săptămâni, mergem aproape în fiecare zi la teatru și repetăm, aranjăm spațiul și dezvoltăm legături între personaje, trecutul și gândurile lor. Această etapă este preferata mea, reușind să-mi las imaginația să zboare, având multe idei care mi se par foarte bune.

Cu toate că îmi plăcea mult ce făceam, trebuia să fii foarte răbdător cu partenerii și cu profesorul care, câteodată, se supăra că nu înțelegei sau că nu ieșea cum se aștepta el. Vor exista tensiuni, chiar și cu tine însuși. Câteodată mă gândeam să renunț și mă întrebam dacă sunt destul de bună pentru așa ceva. Pentru a trece prin aceste momente ai nevoie de voință, înțelegere, devotament și încurajare. De fiecare dată când voiam să renunț, vorbeam ori cu mama ori cu o prietenă, iar ele mă ajutau să nu mă dau bătută.

Chiar dacă există și aspecte mai puțin plăcute, acestea trec în umbră. Lucrul în echipă, prima oară când urci pe scenă, alegerea costumelor, toate generează un imens sentiment de bucurie. Emoțiile de dinaintea începerii piesei, momentul în care simți privirile oamenilor și reacțiile acestora, te fac să plutești. De la o replică, o mișcare, ajungi la un spectacol și la inimile oamenilor care te privesc.

Foto: arhiva Văstarul

BLIND DATE WITH A BOOK

Eleva Mareș Anastasia, din clasa a IX-a C, de la Colegiul Național „Spiru Haret”, din București, și-a propus să realizeze proiectul **Blind Date With A Book**. Acesta constă în organizarea unui târg de carte, cu scop caritabil.

În perioada 8-10 aprilie, 2019, la Colegiul Național „Spiru Haret”, București, în curtea din fața școlii, a avut loc un mic târg de carte inedit, **Blind Date With A Book**, ceea ce înseamnă că fiecare carte este ambalată astfel încât să nu se vadă conținutul, concept împrumutat din SUA – „Book-uri fără etichetă”. Cititorul cumpără cartea fără să știe despre ce este vorba, întrucât coperta (titlul, autorul, etc.) este acoperită de ambalaj.

Pe ambalaj au fost trecute câteva informații despre carte, care includ atât genul cărții, cât și cuvinte cheie în legătură cu subiectul abordat de aceasta. S-a putut intra în posesia unei cărți oferind o donație minimă de 10 lei, astfel prețul să nu facă nici el diferența, banii colectați fiind direcționați către o cauză nobile, umanitară: secția de oncologie a Spitalului Clinic de Copii Marie Skłodowska Curie, București.

Imagine: Anastasia Mareș, 9 C
Foto: Corina Buzoianu

Ritmul tot mai accelerat de evoluție a lumii contemporane și al acumulării progresive de informații a pus amprenta asupra preocupărilor și modului de viață al familiei de astăzi. „Oamenii ocupați” s-au îndepărtat de lumea cărților, iar televizorul, calculatorul, internetul au devenit pentru ei cele mai importante surse de informație, făcând tot mai rar sau deloc „gestul” de a citi o carte, de a intra într-o bibliotecă, într-o librărie, de a-și construi o bibliotecă proprie.

Într-o perioadă a globalizării și a schimbărilor continue, lumea devine tot mai insensibilă, mai egoistă și mai interdependentă. Voluntariatul reprezintă, însă, o modalitate prin care pot fi întărite și susținute valorile legate de comunitate, de binele făcut aproapelui. Elevul implicat în acțiuni de voluntariat devine o persoană conștientă de aspectele lumii în care trăiește, de nevoile semenilor săi, de puterea de care dispune în mod natural, necondiționat, și anume, aceea de a schimba ceva în lumea asta mare, pornind de la mica sa lume.

prof. Victoria MIHALCEA

Publicuri – țintă: elevi și cadre didactice din Colegiul Național „Spiru Haret” din București

CRONOLOGIA EVENIMENTELOR

Între 25 martie și 11 aprilie 2019:

- Întocmirea unui desfășurător de prezentare a proiectului
- Aprobarea, de către Consiliul de administrație al Colegiului Național „Spiru Haret”, a proiectului și a promovării acestuia;
- Realizarea campaniei de promovare în cadrul liceului și pe rețelele sociale;
- Colectarea cărților care urmează a fi vândute;
- Ambalarea cărților și lipirea etichetelor de prezentare de către voluntari;
- Realizarea unor semne de carte ce vor fi donate cumpărătorilor;
- Amenajarea standurilor pentru expunerea cărților;
- Proiectul și-a încheiat prima ediție printr-un eveniment organizat în curtea liceului în perioada 8-10 aprilie 2019, în cadrul căruia participanții au strâns fonduri ce urmează să fie donate secției de oncologie a Spitalului de copii Marie Skłodowska Curie

Data donării fondurilor: 11 aprilie 2019.

MIJLOACE DE PROMOVARE :

Pentru colectarea audienței, au fost propuse următoarele strategii:

- realizarea unor afișe;
- anunț la stația școlii;
- anunț din clasă în clasă ;
- știre pe situl Agenției de presă Rador;
- redactarea unor materiale despre eveniment care au fost publicate în revista „Vlăstarul” și pe situl Agenției de presă Rador.

PROFESORI COORDONATORI:

Victoria MIHALCEA

Liana HERA

Cos de 3 puncte la Colegiul Național „Spiru Haret”

În anul școlar 2018-2019, echipa de baschet băieți a colegiului nostru, sub coordonarea profesorului Ilie Pițigoi, a obținut trofee intangibile pentru școala noastră în ultimii 20 de ani.

Astfel, în cadrul competiției Cupa EDU, organizate de avocatul Bogdan Panaitescu, absolvent al liceului nostru (în anul 2003), concurs care îmbină educația (mai ales civică) cu sportul, echipa CNSHB a învins-o pe cea a Colegiului Național „Dimitrie Cantemir” și pe cele ale școlilor sportive A. Saligny și A. Vlaicu, câștigând Marele Premiu... Felicitări!

În cadrul Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar (O.N.S.S.) în prima fază (etapa pe sector), echipa noastră a câștigat în fața echipelor L.T.C.A. Rosetti și Colegiilor Naționale „Mihai Viteazul” și „Cantemir Vodă”, calificându-se la etapa pe municipiu. În această fază au învins pe rând C.N. Gheorghe Șincai, L.G. Goethe, C.N. Grigore Moisil și C.N. Alexandru Ioan Cuza, obținând Marele Premiu pe București. Astfel, ne-am calificat la faza națională a O.N.S.S. unde am învins Școala Sportivă Sighetul Marmăției, C.N.I.L. Caragiale Ploiești, C.N. Tudor Vladimirescu Tg. Jiu și au jucat Marea Finală cu Liceul cu program sportiv Cluj-Napoca. Aceștia, din urmă ne-au învins, astfel echipa C.N.S.H. a devenit Vice-Campioană națională. Pe lângă premiile acordate de Primăria Sectorului 2, echipa noastră a fost invitată (cu drept de participare) la Campionatul Mondial O.N.S.S. care va avea loc în Creta (Grecia, în perioada 12-20 aprilie). La această competiție de nivel internațional, va fi prezentă și doamna director a colegiului nostru, Mariana Comăniță.

Acum este momentul să-i cunoașteți pe minunații noștri colegi care au reușit o ispravă miraculoasă, cu un lot fără veleitari dar cu un joc de echipă, unic în ultimii

ani, cu un spirit de dăruire și angajament total, așa cum vezi doar la marile campioane.

Acești băieți (spiriști cu spirit de sacrificiu) sunt: Radu Petrescu-căpitan (clasa a 12-a A), Andrei Constantin (clasa a 12-a D), Rareș Țintoacă (clasa a 12-a B), Gabriel Ionescu (clasa a 12-a C), Andrei David (clasa a 11-a G), David Vaida (clasa a 10-a C), Matei Necula (clasa a 11-a B) și George Farini și Toma Roșca (clasa a 11-a A).

De reținut că, în afară de elevul Andrei David care învață la profilul uman (clasă de științe sociale), dar care a terminat semestrul I cu media generală 10 (zece), ceilalți băieți învață la profilul real - clasele de matematică și științele naturii. Dintre aceștia, patru elevi au terminat semestrul I cu media generală peste 9, iar ceilalți cu medii peste 8.75. Aceste note spun mult despre sacrificiile pe care le fac acești elevi pentru a fi simultan buni și la învățătură cât și excelenți jucători de basket la cluburile în cadrul cărora evoluează.

Mai trebuie remarcat faptul că toți componenții lotului de basket au fost admiși la școala noastră în urma examenului de Evaluare națională. Nu același lucru s-a petrecut în anii precedenți sau în perioada fastă de acum peste 20 de ani, când au fost Campioni Naționali.

În încheiere, mulțumim acestor elevi compleți care au readus miracolul basketului la Colegiul nostru precum și părinților lor și profesorilor noștri care au reușit, de multe ori, prin mari sacrificii, să educe și să construiască asemenea caractere puternice așa cum Spiru Haret, prin marea lui reformă a învățământului, dorea să implementeze în școala românească.

Autori: *prof. Alexandru CONSTANTINESCU*

prof. Ilie PIȚIGOI

Radu PETRESCU, 12 A

Iulia COSTACHE, 10 D

Foto: Corina Buzoianu

Selecție realizată de Sabina Georgiana Dorobanțu, 10 D

„Cei trei compozitori care l-au precedat pe Verdi? Adică copiii lui?”

„—Doamna, vreau suc de portocale.

—Ei, lasă, că ai suc gastric!”

„—Pot să fac eu problema la tablă, doamna?

—Dacă taci și stai jos!”

„Ia uite-o pe domnișoara Tommy, tu ce Tommy mănânci?”

„Am ochi și la spate; vă miros și când sunt la poartă.”

„Să știți că RGA nu vine de la răgâială, vine de la drapel!”

„Doamna, confiscați mai multe telefoane și le duceți la amanet!”

„Pe vremea aia nu vorbeam de substanțe, erau doar plante aromatice...”

„— Stai în pătrățica ta!

— De fapt, e dreptunghi, doamna, nu vreau să...!”

„— Doamna, mă scuzați, mai repede, să-mi fac și tema la fizică!”

P R E L E

DIN LUMEA LARGĂ

EGIPT

Imagine: vectorstock.com

Text și foto: Sabina DOROBANȚU, 10 D

Martie, 2018... În timp ce primăvara țesea timid, la noi, pânza-i de verde crud, risipind ici-colo ba un strop de verdeață, ba un ghiocel, ba niște stropi de ploaie (reci, desigur), ițele destinului s-au cam încurcat, astfel că, într-o bună zi, mă aflu deasupra României, într-un avion cu destinația Egipt. Călătoria nu a durat cine știe ce, dar turbulențele au transformat anumite clipe în veacuri de spaimă. Am zburat deasupra munților și mărilor, fiind convinsă, la un moment dat, că până și Aladin ar fi fost invidios (covorul nu i-ar fi permis traversarea zonelor cu turbulențe...)

Fiind o turistă obișnuită cu deplasările aeriene, aterizarea nu mi-a atras atenția. Ceea ce m-a uimit, de cum am coborât din aeronavă, a fost temperatura scăzută. Poate, pentru locuitorii din zonă, era ceva firesc, dar pentru un european, al cărui contact cu lumea egipteană este mediat de povești despre arșița deșertului, a constituit o adevărată surpriză. Și nu una plăcută – aș îndăzni să adaug. Deși se înregistrau 20°C, viteza vântului amplifică senzația de frig.

De la aeroport, m-am îndreptat spre localitatea Hurghada mai precis, unde, timp de o săptămână, aveam să trăiesc o experiență grozavă. M-au impresionat, în primul rând, cultura și stilul de viață al egiptenilor. Ghidul, o doamnă pe nume Aya, avea un dar înnăscut al limpezimii vorbei, astfel încât excursia la Cairo s-a transformat într-o călătorie de basm...

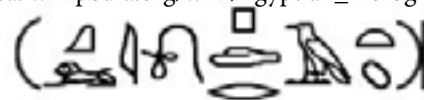
De cum am călcat pe pământ egiptean, cea mai mare curiozitate au constituit-o piramidele și Sfinxul. De la Hurghada până la piramide sunt aproximativ 500 de kilometri. Ajunsă în fața Sfinxului, nu am putut să-mi stăpânesc gândurile: „Cum au reușit oamenii din vechime să înalțe un asemenea monument. Și, mai mult decât atât, cum au rezistat, atât Sfinxul, cât și piramidele, intemperiilor de-a lungul veacurilor?”

Și s-a mai petrecut ceva ciudat. Până să ajung acolo, piramidele erau, în imaginația mea, ceva grandios, sacru. Așteptam cu mari emoții întâlnirea cu coloșii tăcuți de piatră, martori ai atâtor și atâtor transformări prin care a trecut omenirea. Ajungând la Giza, întâlnirea nu a fost, nici pe departe, așa cum mă așteptam să fie. Poate și din cauza faptului că acum, grație tehnologiilor, am putut viziona diverse filme documentare despre Egipt și piramidele lui.

Pe scurt: nu am fost surprinsă. Am parcurs un drum coborâtor de 20-30 de metri și lat de un metru spre inima piramidei mamei faraonului Keops. Deodată, aerul s-a încălzit. Nu am văzut mumii. Mi s-a spus că, la muzeul din Cairo, se află cinci, iar în cel din Londra – peste o sută...

Hieroglific egiptene (Cleopatra)

Sursa: wikipedia.org/wiki/Egyptian_hieroglyphs

Despre muzeul egiptean: există peste 2000 de artefacte și 5 mumii, toate fiind așa cum le-au găsit, nu au restaurat nimic. O parte dintre acestea au fost mutate deja în viitorul muzeu, care este încă în construcție, deoarece nu mai încăpeau în cel vechi. Nu ajung trei zile pentru cineva interesat să vadă tot tezaurul.

O altă fascinație a Egiptului sunt... cămilele. Da, da, chiar ele. Le văzusem în filme, deseori înconjurate de o aură mitică. Erau mult mai mari decât mă așteptam (cam doi metri înălțime), dar total inofensive, în ciuda chinului zilnic la care sunt supuse de către mărișor: omul. Nu am putut să nu observ contrastul dintre hamurile frumos colorate și rănilor cauzate de acestea.

Egiptenii sunt oameni blânzi, însă extrem de pragmatici. Femeile, foarte frumoase, nu muncesc. Fizionomia lor întrunește trăsături comune precum: mai scunzi de statură, păr brunet, ochii închiși la culoare. Trăiesc în zone foarte aglomerate. Spre exemplu, statisticile au evidențiat faptul că, numai în Cairo, există peste zece milioane de mașini. Vă întrebați cum arată un cod rutier în Egipt? Ce reguli respectă ei? Nu știu să vă răspund pentru că nu e respectată nicio regulă din cele cunoscute. Negociezi și circuli. Nimeni nu are vreo prioritate (de dreapta, de drum) și toată lumea circulă. Am ajuns la concluzia că, dacă poți conduce un autovehicul în Cairo, atunci poți conduce oriunde. Trecherile de pietoni și semafoarele aici sunt o raritate, doar trei în Cairo. Dacă vă întrebați cum traversați, răspunsul e simplu: alergați printre mașini! Nimeni nu o să oprească. Și, atenție: nu există sistem de asigurări (nici de sănătate, nici RCA sau CASCO) așa că, dacă pățești ceva, ești pe cont propriu.

Cartierele au și ele o particularitate aparte. Multe blocuri sunt neterminate. Dar sunt locuite. Explicația e una de natură fiscală, asupra căreia nu insist.

Școala aici nu este obligatorie, dar beneficiază de gratuitate toți cei înscriși. Pare un paradox: dacă e gratuit, de ce să nu meargă la școală? Decizia aparține părinților, care, în multe cazuri, orientează copiii spre muncă (explicabil, dacă avem în vedere că femeile nu muncesc). Am văzut atâția tineri de vârsta noastră care lucrau... Precizare: o familie are, în medie, între trei și cinci copii.

Nu în ultimul rând, Insula Paradisului este cu adevărat o comoară turistică. Reciful și fauna din jurul insulei sunt superbe, totul este neatins de om și imposibil de descris în cuvinte. Apa din jurul insulei - un turcoaz deschis, deloc adânc...

S-a oprit muzica la stația școlii. Începe ora de matematică în curând. Dacă memoria involuntară se va declanșa în timpul cursului, revin cu alte minunate amintiri despre Egipt...

CERCUL DE CHITARĂ

C.N.S.H.B.

În anul 2012, Cercul de chitară de la Colegiul Național „Spiru Haret”¹ începea, timid, să funcționeze. Ajuns deja în al șaptelea an de existență, Cercul de chitară a devenit un spațiu de refugiu din calea presantului cotidian. Chitara este instrumentul care m-a atras prima oară către muzică, de altfel o pasiune aproape de neregăsit în familia mea. Cercul de chitară a fost direcția pe care am urmat-o încă de când am văzut chitariștii precedenți generației mele la „Târgul Liceelor”, tradiție menținută timp de șapte ani de folk-iști vestigiali ai acestor generații. Acela a fost momentul în care am știut că locul meu va fi în Spiru, urmând ca, ulterior, să mă regăsesc în cadrul Cercului.

În spatele ritualicelor întâlniri de sâmbătă la ora 13:00 se ascunde un colectiv hotărât de chitariști, bass-iști, vocaliști și pianiști, fiecare adaptat tipologiei artistului cu capul în nori și alcătuind o adevărată familie. Fiind martor al multor prietenii longevive și cvasi-neasteptate, Cercul pentru mine a reprezentat atât o pantă de lansare în ceea ce privește drumul în muzică (fiind, de altfel, locul în care am început să-mi depășesc trercul, forțată de conjunctură și de prieteni apropiați ce căpătau atributele unor îndrumători), cât și originea multiplelor, variatelor prietenii și relaționări reprezentative pentru anii vulcanici petrecuți până acum în Spiru.

Deosebită într-adevăr, experiența mea de liceu se apropie, în ciuda stăruințelor mele, cu pași repezi de un dulce-amăruș sfârșit, însă Cercul a însemnat, înseamnă și va însemna mereu mult mai mult decât voi putea exprima în simple cuvinte, o experiență formativă din multiple puncte de vedere pentru mine și mulți alții; și, totuși, rămâne un adevărat refugiu, în cadrul liceului și nu numai, din viața și stresul cotidian al elevului.

Ioana IORDAN, 11 D

GTA V: un joc de 5*****

RE
VI
EW

grand
theft
auto
FIVE

Imagini: gtabase.com

Călin State, 10 H

Grand Theft Auto, în traducere din jargonul polițist furt de mașini, este o serie de jocuri video creată de David Jones și Mike Dailly, apoi de frații Dan și Sam Houser, Leslie Benzie și Aaron Garbut și distribuită de **Rockstar Games**.

Majoritatea jocurilor din serie se derulează în orașe fictive ca Liberty City, Vice City, San Andreas sau Los Santos, după modelul orașelor și regiunilor americane New York, Miami, California de Sud și Los Angeles. Sistemul de joc este de tip open- world, în care jucătorul alege misiuni pentru a putea progresa în scenariul principal, se angajează în activități paralele, de tip acțiune-aventură, ocazional de rol și infiltrare.

Vârf de lance al acestui gen în vogă, Open-world-ul GTA V, reușește să-și reinventeze propriul concept grație unui univers credibil, plin de viață, asumându-și totuși unele riscuri. Trei eroi carismatici nu vor fi suficienți pentru a te identifica cu un titlu în care forța poveștii nu este egalată decât o punere în scenă de tip hollywoodian. E necesar un adevărat lifting.

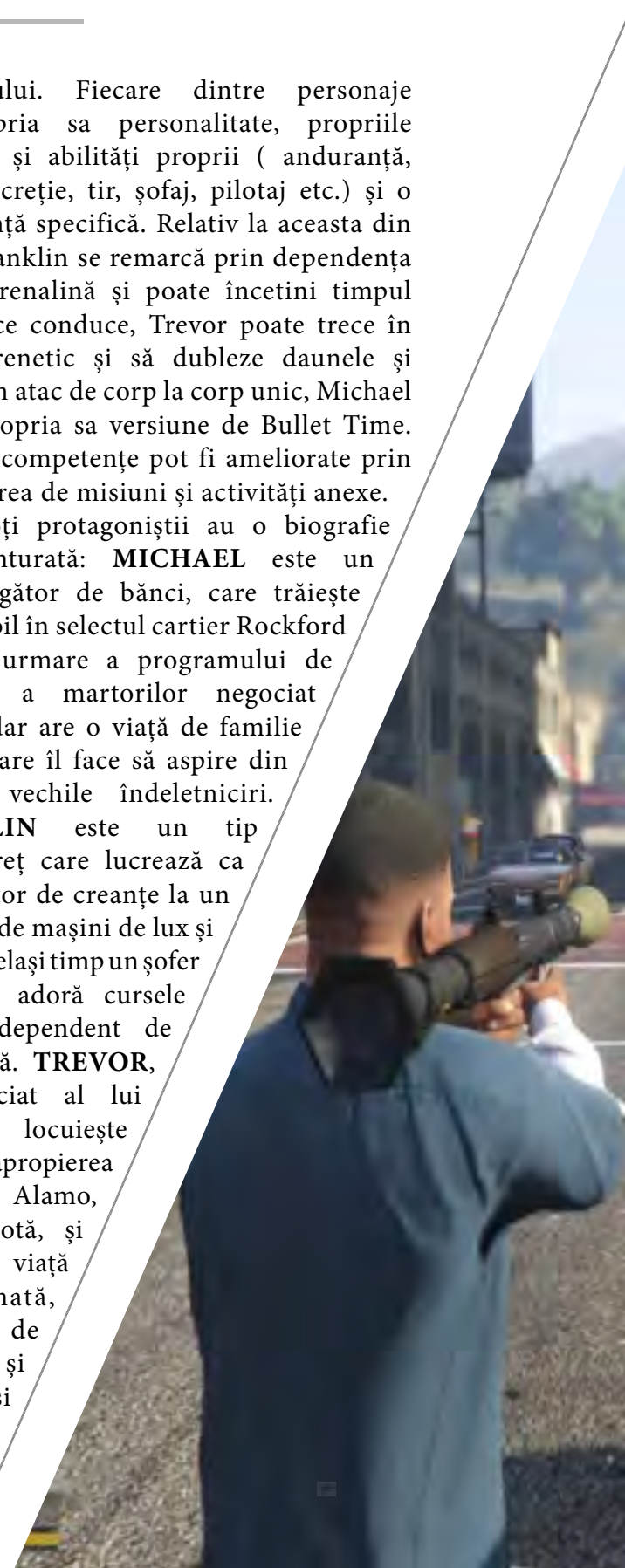
Costul seriei, inclusiv partea de marketing, se ridică la 265 milioane de dolari ceea ce reprezintă un adevărat record și devine un succes comercial de referință, depășind 20 de milioane de vânzări în două săptămâni. Jocul primește premiul Golden Joystick pentru jocul anului, dar și premiul Game Of The Year.

Noul episod din celebra serie Rockstar Games își derulează povestea la Los Santos, un oraș inspirat din Los Angeles. Întâlnim aici protagoniști cu personalități puternice și un trecut neguros, implicați în situații și misiuni foarte variate care ne dezvăluie progresiv numeroasele posibilități

ale jocului. Fiecare dintre personaje are propria sa personalitate, propriile motivații și abilități proprii (anduranță, forță, discreție, tir, șofaj, pilotaj etc.) și o competență specifică. Relativ la aceasta din urmă, Franklin se remarcă prin dependența sa de adrenalină și poate încetini timpul în timp ce conduce, Trevor poate trece în modul frenetic și să dubleze daunele și posedă un atac de corp la corp unic, Michael deține propria sa versiune de Bullet Time. Celelalte competențe pot fi ameliorate prin completarea de misiuni și activități anexe.

Toți protagoniștii au o biografie bine conturată: **MICHAEL** este un fost spărgător de bănci, care trăiește confortabil în selectul cartier Rockford Hill, ca urmare a programului de protecție a martorilor negociat cu FBI, dar are o viață de familie haotică care îl face să aspire din nou la vechile îndeletniciri.

FRANKLIN este un tip descurcăreț care lucrează ca recuperator de creanțe la un vânzător de mașini de lux și este, în același timp un șofer abil care adoră cursele și este dependent de adrenalină. **TREVOR**, fost asociat al lui Michael, locuiește în apropierea mării Alamo, într-o rulotă, și duce o viață dezordonată, plină de alcool și droguri și riscuri.

Deși este un individ îngălat și fără scrupule, experiența sa de pilot în armata aeriană îl face un membru de bază al echipei.

Fiecare actant principal are propriul său algoritm de petrecere a timpului care variază în funcție de oră și de progresul în poveste, deține propriul său inventar și buget. Jocul oferă posibilitatea de a personaliza fiecare personaj din punct de vedere al hainelor, al tunsorii, al tatuajelor, iar mișcările lor sunt mai fluide decât în GTA IV.

Dincolo de varietatea peisajelor pitorești (munți, râuri, lacuri, ferme, deșert etc.), de numărul colosal al vehiculelor (biciclete, motociclete, bolizi, camioane, elicoptere, avioane, jet-skis și altele), de diversitatea armelor (pistoale, mitraliere, puști de asalt, de precizie, arme grele și explozive) de multitudinea de activități de divertisment (golf, tenis, triatlon) GTA V aduce în prim plan și modernitatea cotidianului cu care ne-am obișnuit (smartphone, mail, rețele sociale, cumpărături on-line, jocuri la bursă etc.). Luptele armate și de corp la corp au fost ameliorate, plasate la mijloc între libertatea jucătorului și provocările pe care le are de înfruntat.

Un alt punct esențial constă în scriitura jocului, în dialogurile sale fin cizelate și magnific interpretate de către actorii care dublează personajele și transformă totul într-un univers veridic.

Scenariul strălucește printr-o punere în scenă de mare clasă, cu multiple referințe cinematografice și videoludice. Totul este, într-un mod incredibil, legat și coerent, de la introducere până la final. Sunt de apreciat tehnicitatea misiunilor, cu mai multe obiective secundare care pot influența scorul, posibilitatea de a le reface pentru a-ți ameliora punctajul, cu atât mai mult cu cât opoziții se dovedesc a fi plini de eficacitate și tenacitate.

O altă caracteristică a acestei versiuni este alternanța între cei 3 protagoniști care permite să variezi gameplay-ul. Această complementaritate a celor 3 eroi, posibilitatea de a trece de la unul la altul în orice moment au darul de a rupe monotonia acțiunii.

Jocul propune și un întreg panel de opțiuni de personalizare specifice PC-ului, incluzând 25 parametri distincți în ceea ce privește texturile, umbrele, pavajele etc., ca și posibilitatea de a personaliza integral comenzile mouse-ului și tastaturii. Opțiunile permit și controlul densității traficului de pietoni și automobile, utilizarea până la 3 ecrane, jocul în 3D și includ un sistem plug-and-play pentru manete.

În ciuda atâtor reușite evidente, jocul este supus și unor critici pertinente de tot felul care totuși nu au puterea de a-l descalifica. El rămâne un joc cu un potențial masiv, cu o realizare impresionantă și o punere în scenă de calitate, cu un trio exploziv angrenat în misiuni originale și numeroase desfășurate într-un mediu vast, cu o grafică de excepție și își merită din plin cele cinci stele.

JOCURILE DE TIPUL Battle Royale

cele mai populare jocuri

Everything is designed. Few things are designed well.

Brian Reed

- **BATTLE ROYALE:** mai mulți jucători sunt puși într-un spațiu relativ mare, scopul fiind de a colecta echipament și a se elimina între ei până când o singură persoană rămâne în viață, combinând elemente de supraviețuire și de explorare. Echipamentul și anumiți factori diferă de la joc la joc.

- **CUM A FOST CONCEPUTĂ IDEEA?**

Jocurile de acest tip au luat prin surprindere internetul, unii critici spunând că este cel mai mare succes de la lansarea jocului *Grand Theft Auto 5* (2013) până la momentul actual. Deși această categorie din industria jocurilor video a apărut oficial odată cu jocul numit "H1Z1" (creat de Daybreak Game Company), ceva foarte asemănător a existat înainte de acesta. Chiar dacă nu este un fapt confirmat, majoritatea oamenilor din comunitățile de *gaming* susțin că această idee de *Battle Royale* a fost inspirată din jocul *Minecraft*. Mai există și alte surse de inspirație, precum filmul din anul 2000 "Battle Royale" sau seria de filme "Hunger Games". Conceptul a fost preluat, lucrat și apoi prelucrat până s-a ajuns la ideea de la care a pornit totul.

- **DE CE SUNT ATÂT DE POPULARE?**

Explicația pentru care acest tip de jocuri este atât de popular în ultima perioadă este simplă: se adresează, în principal, persoanelor "casual", deoarece este ușor de jucat și de înțeles, este distractiv și nu conține mecanici complicate. În popularizarea acestui gen de jocuri, cel mai mare factor îl reprezintă comunitatea de *streameri* sau creatori de conținut, care promovează produsul prin înregistrarea și publicarea

online a *gameplay*-ului. De asemenea, este cel mai potrivit gen pentru *streaming*, deoarece este ușor de interacționat cu urmăritorii *live* în timpul jocului și este foarte "entertaining" de urmărit.

- **CARE SUNT „REGII” ACESTEI CATEGORII?**

Cele mai populare titluri în ordine cronologică sunt "H1Z1", "Player's Unknown Battle Grounds" și "Fortnite", cel mai recent succes al celor de la EA fiind "Apex Legends". Fiecare dintre jocurile enumerate au avut parte de multă atenție, dar pentru o scurtă perioadă de timp, cel mai longeviv fiind "Fortnite". Acest fenomen este numit neoficial "The Battle Royale Effect" și se referă la faptul că fiecare joc aduce ceva nou la masă, determinând baza fanilor să treacă la noul joc apărut. "Fortnite" a fost cel mai mare hit, deoarece a introdus un concept nou care a schimbat complet stilul de joc și strategiile deja existente, fiind mult mai „prietenos” cu jucătorii, având culori mai vii și o grafică asemănătoare cu cea a desenelor animate, toate acestea rezonând cu plăcerile tinerilor din ziua de azi.

Există un joc *Battle Royale* pentru fiecare, fie că ești un fan al realismului, fie că ești un fan al futurismului, fie că vrei doar să te distrezi cu prietenii, sentimentul pe care îl ai când câștigi și reușești să înfrânți alte zeci de persoane este unic.

Gaming = acțiunea sau practica de a juca jocuri video;

Gameplay = caracteristicile unui joc video, cum ar fi complotul sau modul în care acesta este redat;

Streaming = o metodă de a transmite materiale video în timp real pe o rețea de internet.

Bucurestii...

prin ochii unui spirist

Andreea Anghelache, 11 C

Citind articolele lui Mircea Eliade din revista „Vlăstarul“, constatăm că nu putem defini atmosfera din Bucurestii interbelici. În schimb, reflectă mai bine atmosfera școlii în care a studiat: Liceul „Spiru Haret“.

Totuși, scrierile sale memorialistice au o puternică valoare documentară pentru bucureșteni și pentru istorici. Tot astfel, articolele scrise de noi, astăzi, vor fi, cândva, o parte din răspunsul la întrebarea: „Cum arătau Bucurestii la începutul secolului 21?“.

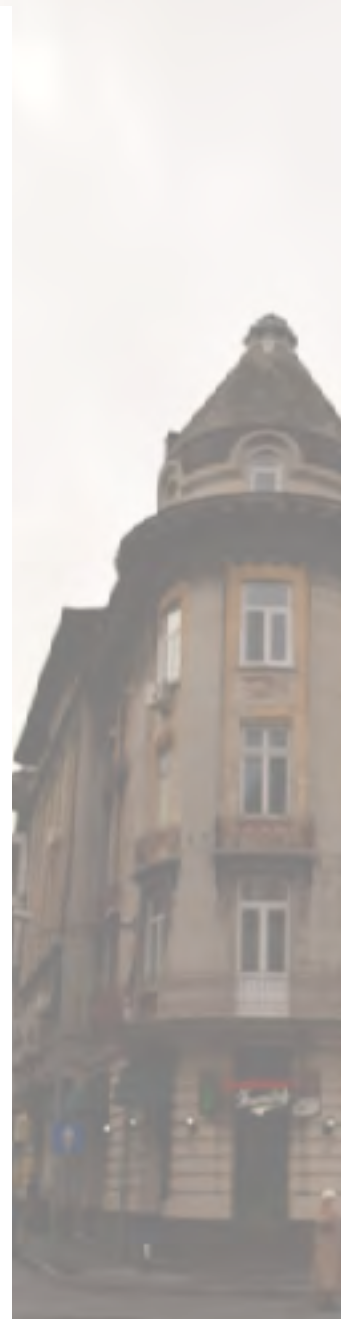
Cum arătau cartierele în care locuiau spiriștii și cum s-au schimbat de-a lungul anilor? Zilele trecute, plimbându-mă printr-un mall deschis recent în cartierul meu, am fost plăcut surprinsă să văd întreaga clădire înțesată de poze înfățișând întreg cartierul de la începuturi și până în prezent. Ideea mi s-a părut una incredibil de frumoasă, pentru că permite tinerilor să cunoască istoria zonei în care locuiesc.

Începuturile cartierului în care am copilărit se află undeva,

în perioada comunistă. Blocuri mari, de zece etaje, alei înguste și spații verzi, parcul Moghioroș în inima cartierului - așa poți descrie cartierul Drumul Taberei, denumit sugestiv după momentul când Tudor Vladimirescu și-a așezat taberele de panduri la intrarea în București. Un cartier plin de culoare, care a înflorit în vestul Bucureștilor. Sunt sigură că, peste câțiva ani, evoluția acestui cartier va fi una semnificativă pentru întreaga istorie a capitalei: de la perioada dinaintea începerii construcției Magistralei 5 a metroului și până la momentul în care Drumul Taberei va fi frumos din nou, fără șantierul care înnegrește imaginea străzilor pietruite.

Cum ar fi ca, peste ani, lumea să citească despre contextul în care spiriștii și-au petrecut adolescența? În scrieri se vorbește mai mult despre centrul Bucureștilor, de la Calea Victoriei și până la Bulevardul Elisabeta. Dar, oare, cum arăta periferia orașului acum câțiva ani? Și cum o să arate de acum încolo?

Foto: arhiva Vlăstarul

Călătorie în timp...

-MAI, 2019-

Berbec

Nicolae CIORĂNESCU (1922),
matematician, autorul lucrării
Tratat de matematici speciale

La începutul lunii mai pot apărea tensiuni între tine și profesori, dar spre sfârșitul acesteia dispui de mult randament și s-ar putea să primești o recompensă pentru efortul depus.

Taur

Ioan-Victor BRUCKNER (1961),
doctor, fost ministru, membru
al Academiei Române

S-ar putea să ai de-a face cu unele frământări sau frustrări, pe care le vei depăși însă cu succes, fiind mai comunicativ/ă decât de obicei. Spre sfârșitul lunii evită să faci investiții în proiecte de grup sau planuri de viitor.

Rac

Constantin NOICA (1928),
filozof, membru post-mortem al
Academiei Române, autorul lucrării
*Spiritul românesc la cumpătul
vremii. Șase maladii ale spiritului*

Dispui de mult randament la liceu, însă încearcă să te odihnești mai mult. În plan social, ești mai popular decât de obicei, se anunță evenimente surprinzătoare.

Gemeni

Mihai-Dan CARAMIHAI
(1978),
profesor universitar

Premisele unui proiect de grup sau ale unui plan de viitor sunt extrem de bune la începutul lunii, însă pot interveni tensiuni între tine și colegi. Pot apărea unele vești la care nu te-ai fi așteptat. Pe la jumătatea lunii, s-ar putea să resimți oboseala acumulată.

Leu

Nicolae STEINHARDT (1929),
filozof, autorul cărții *Jurnalul
fericirii*

Apar tot felul de provocări pe plan profesional, dar ai grijă cum le abordezi. Pe plan sentimental, atmosfera este armonioasă.

Fecioară

Andrei PLEȘU (1966), scriitor și
eseist român, estetician și istoric al artei,
stilist al limbii române, autor al lucrării
Despre îngeri

Se întrevăd oportunități de a pleca în străinătate. Vei primi sfaturi prețioase de viață de la o persoană pe care o respecti.

via horoscop

Alexandra Burghilea, Anda Diaconescu, 11 C

Balanță

Nicolae-Șerban TANAȘOCA (1959), filolog și istoric român, autorul lucrării *Bizanțul și românii*

În a doua jumătate a lunii, toate îți vor merge bine în familie și pot apărea oportunități de a participa la cursuri sau schimburi de experiență în străinătate.

Scorpion

Dan BERINDEI (1941), istoric, autorul lucrării *Românii și Europa în perioadele premodernă și modernă*

Pot apărea tot felul de provocări pe plan profesional, dar s-ar putea să se finalizeze bine, poate chiar cu unele câștiguri. Ai grijă la cheltuieli, în special la începutul lunii.

Săgetător

Dan A. LĂZĂRESCU (1937), scriitor, traducător de limbă engleză și om politic român, fost deținut politic în perioada comunistă

S-ar putea să exagerezi cu răsfăturile, simțindu-te pe val, așa că fii atent/ă cu silueta și concentrează-te mai mult pe planurile de viitor.

Capricorn

George LITARCZEK (1944), medic, întemeietorul școlii medicale de anestezie din România

Pot apărea certuri între tine și cei dragi, dar le vei depăși fără mari probleme. Este posibil să întâlnești o persoană nouă, însă trebuie să te concentrezi și la școală.

Pești

Mircea ELIADE (1925), filozof, scriitor, autorul lucrării *Tratat de istorie a religiilor*

Axează-te pe planurile de viitor și pe proiectele de grup, poți avea idei geniale pe care să le dezbați. La finalul lunii, te vei înțelege mai bine cu familia.

Vărsător

Petru CREȚIA (1945), profesor de limba greacă, editor al lui Platon, eminescolog, filosof, eseist și traducător român, autor al lucrării *Epos și logos*

Indicat ar fi să nu pleci urechea la bârfe, ci să te focusezi pe încheierea unor relații cu un potențial viitor. S-ar putea să fii mai sensibil/ă decât de obicei, fie fizic, fie emoțional, și va trebui să te împarți între viața socială și cea sentimentală.

vlastarul.COM

din 2018

VLASTARUL.COM

Secțiunea „In
Spiru... veritas”
este dedicată
elevilor care,
pregătindu-se
pentru diverse
olimpiade sau
concursuri școlare,
crează lucrări
surprinzătoare. De
aceea, așteptăm
lucrările voastre
la redacție (pentru
a le publica și pe
site, în secțiunea
menționată), fie că
este vorba despre
un eseu critic,
fie un text ce
presupune muncă
de cercetare.

VLASTARUL.COM

Secțiunea „Spiru
Life” își propune
mediatizarea
activităților care fac ca
atmosfera din Colegiul
Național „Spiru Haret”
să fie unică. Varietatea
proiectelor desfășurate
la noi demonstrează,
dacă mai era nevoie,
că... aici e ALTFEL!

LA NOI E ALTFEL!

WIKI

vlastarul.com

MUṬUMIRI

Echipa de redacție aduce mulțumiri doamnelor profesoare Ioana Dumitru, Victoria Mihalcea, Liana Hera, Dana Sburlan, Marina Burada, Camelia Săpoi, Georgiana Mușat, Claudia Moga, Vera Călin, pentru implicarea în realizarea acestui număr și pentru susținerea activității revistei în mediul on-line.

CULECII NAȚIONALĂ „SPRIN HANET”
BUCUREȘTI

Revista
Văstarul
Fondată în 1923

QR CODE

www.vastarul.ro

În caz că nu ştiaţi, Deliric este spirist! În perioada *Săptămânii porţilor deschise* de la Colegiul Naţional „Spiru Hare” din Bucureşti, acesta ne va încânta cu prezenţa sa, urmând să se întâlnească chiar în curtea veche a liceului cu voi! De asemenea, în deschidere nu va lipsi *Cercul de chitară*. Vă recomand să nu rataţi evenimentul!

Sabina Dorobantu, 10 D

